Περιοδος 2η,
Νο 100
Φεβράρης 2001
40 σεντ

εργατικη δημοκρατια

Εκδίδεται απο την Οργάνωση Εργατική Δημοκρατία

100 ΦΥΛΛΑ ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
αφιέρωμα σελ. 6-7

Τιμή ενίσχυσης 1 λίρα

- ✗ Πάγωμα μισθών
- ✗ Ιδιωτικοποιήσεις
- ✗ Αύξηση ορίου σύνταξης

ΑΠΕΡΓΙΑΚΗ ΑΠΑΝΤΗΣΗ

Κυβερνητικοί γιατροί 12 Γενάρη

Η Μαρία Μαμπέλο και οι 17 Ιρακινοί χρειάζονται τη συμπαράσταση μας

«Γη της φιλοξενίας και του χαιρετισμού, της αγάπης και του ονείρου» — Όλα αυτά ωραία, αλλά και ψέματα: μια διαφημιστική ατάκα που πουλά τουριστικό προϊόν και ψευδαισθήσεις. Την πραγματική Κύπρο του ρατσισμού, των ραντάρ «απόκρουσης λαθρομεταναστών» από το Κάβο Γκρέκο μέχρι τον Πύργο Τυλληρίας, την Κύπρο εφιάλτης για τους ανθρώπους που καταφεύγουν εδώ για ένα ξεροκόμματο φανέρωσε και πάλι η περιπέτεια της Μαρία Μαμπέλο από τις Φιλιππίνες καθώς και των 17 Ιρακινών προσφύγων.

«Νόμιμοι»

Οι εργοδότες της Μαρία Μαμπέλο αρνήθηκαν να της παράσχουν ιατροφαρμακευτική περίθαλψη που χρειαζόταν επειγόντως. Περίθαλψη που δικαιούνταν σύμφωνα με το συμβόλαιο της. Ο υπουργός Εσωτερικών Χρ. Χριστοδούλου, που μόλις πριν μερικές βδομάδες δήλωνε ότι *«σε λίγα χρόνια οι αλλοδαποί θα μας καταστήσουν μειοψηφία»*, ένιψε τάχα τας χείρας του — ενώ ταυτόχρονα οι εργοδότες της οικιακής βοηθού Μαμπέλο σε συνεργασία με την Υπηρεσία Αλλοδαπών και Μετανάστευσης επιχειρούσαν να την διώξουν από τη χώρα αντί 1000 λιρών. Δεν τους πέρασε όμως.

Μετά από διαμαρτυρίες, το κράτος υποχρεώθηκε να πληρώσει τα νοσήλια, προβάλλοντας το γνωστό τροπάρι «για λόγους ανθρωπιστικούς,,,» — διευκρινίζοντας, βέβαια, ότι αυτό δεν θα αποτελέσει προηγούμενο.

Για τις 11,000 οικιακές βοηθούς η ιστορία της Μαμπελο δεν είναι παρά η κορυφή του παγόβουνου. Όπως δήλωσε η Ανθούλα Παπαδοπούλου της Κίνησης Στήριξης Αλλοδαπών:

«Γίνεται κατάφορη παραβίαση προνοιών του συμβολαίου τους, εργάζονται πέραν των 44 ωρών τη βδομάδα, κατακρατούνται μισθοί και δεν πληρώνεται εργασία αργίας. Δεν είναι λίγες οι περιπτώσεις — συνέχισε — που αλλοδαπές υποχρεώνονται να καθαρίζουν δεύτερα και τρίτα σπίτια, που κακοποιούνται ακόμη και σεξουαλικά. Οι καταγγελίες αυτές πολλές φορές γίνονται και στην Αστυνομία αλλά η συνήθης κατάληξη είναι η απέλαση των αλλοδαπών».

Σαν να μην έφταναν όλα αυτά: Προωθείται σήμερα σχέδιο από τον Χρ. Χριστοδούλου για κατάργηση του Release Paper ('αποδέσμευση'). Αυτό θα σημαίνει ότι όταν ένας ξένος εργάτης δεν επιθυμεί, για διάφορους λόγους, να συνεχίσει να εργάζεται σε κάποιο εργοδότη δε θα του επιτρέπεται να βρει άλλο εργοδότη μέχρι τη λήξη της άδειας παραμονής του. Θα υποχρεώνεται να εγκαταλείψει τη χώρα αμέσως. Αυτή η «τροποποίηση» κάνει τους ξένους εργάτες κυριολεκτικά έρμαια στα χέρια των εργοδοτών.

«Παράνομοι»

Για τους «παράνομους» μετανάστες τα πράγματα είναι ακόμα χειρότερα. Οι 17 ιρακινοί που συνελήφθησαν πρόσφατα στη περιοχή Δεκέλειας έγιναν μπαλάκι στη διπλωματία που διεξάγεται ανάμεσα στις Βρετανικές Βάσεις και τη Κυπριακή Δημοκρατία πάνω στο ζήτημα της κυριαρχίας των Βάσεων.

Το ενδιαφέρον τους δεν ήταν για τους ίδιους τους ανθρώπους, έστω κι αν οι μετανάστες δήλωναν στο δικαστήριο ότι προτιμούν να καταδικαστούν παρά να οδηγηθούν πίσω στη χώρα τους και να τους παραλάβει το καθεστώς Σαντάμ Χουσέιν. Το ενδιαφέρον τους ήταν επικεντρωμένο στο ποιος θα αναλάβει την ευθύνη και τη διαδικασία απέλασης τους.

«Ντόπιοι»

Όσοι «παράνομοι» καταφέρουν να ξεφύγουν από τα «λαγωνικά της αστυνομίας» γίνονται θύματα ανείπωτης εκμετάλλευσης και διώξεων. Μόλις πρόσφατα προτάθηκε κανονισμός που αναγκάζει όποιον προσφέρει στέγη σε ξένους εργάτες να ελέγχει τα χαρτιά τους και να καταδίδει όσους δεν διαθέτουν τις απαραίτητες βίζες στην αστυνομία. Διαφορετικά θα διώκεται και ο ίδιος ποινικά. Το κράτος θέλει να μετατρέψει τον καθένα μας σε μπάτσο.

Είναι ανόητα τα επιχειρήματα που θέλουν να παρουσιάζουν τους ξένους εργάτες σαν τους υπεύθυνους για την ανεργία. Είναι κι αυτοί θύματα της φτώχιας και των πόλεμων που σπρώχνουν εκατομμύρια σε αναζήτηση δουλειάς μακριά από τους δικούς τους, σε συνθήκες διαρκούς φόβου για απέλαση.

Την ανεργία τη φέρνουν οι καπιταλιστές και η κυβέρνηση τους. Την φέρνουν οι θιασώτες των ιδιωτικοποιήσεων και των απολύσεων. Είναι γι' αυτό που οι συντεχνίες πρέπει να πάψουν να ρίχνουν νερό στο μύλο του ρατσισμού και της διάσπασης των εργαζόμενων με επιχειρήματα του τύπου: *«οι άδειες που παραχωρούνται σήμερα σε αλλοδαπούς για εργοδότηση στην Κύπρο, αποβαίνουν σε βάρος των Κυπρίων».*

Αντίθετα πρέπει να προτάξουν την εργατική αλληλεγγύη, την ταξική ενότητα ντόπιων και ξένων («νόμιμων» και «παράνομων»). Αυτή η ενότητα όμως για να σφυρηλατηθεί προϋποθέτει από τη μεριά του συνδικαλιστικού κινήματος κάτι ακόμα: την εργατική και όχι τη γραφειοκρατική αντίσταση στις επιθέσεις των εργοδοτών.

Δάφνος Οικονόμου

Αντισωβινιστική παρέμβαση απο τους τουρκοκύπριους δασκάλους

Με πληρωμένη ανακοίνωση τους στον τουρκοκυπριακό τύπο οι τουρκοκύπριοι δάσκαλοι μέλη της συντεχνίας KTOS καλούν την τουρκική κυβέρνηση *«να τους αφήσει ήσυχους, γιατί δεν θέλουν τα χρήματα της, την δέσμη οικονομικών μέτρων που προτείνει ούτε θέλουν να είναι σκλάβοι της»*.

Οπως ήταν αναμενόμενο αυτή η διακύρηξη που μπήκε σαν πληρωμένη διαφήμιση για να εξασφαλίσουν ότι θα δημοσιευτεί στις εφημερίδες προκάλεσε θύελλα αντιδράσεων απο τις εθνικιστικές και φασιστικές οργανώσεις που υπάρχουν στον βορρά. Οι διάφοροι «σύνδεσμοι αγωνιστών» χαρακτηρησαν τους δασκάλους σαν προδότες και ζήτησαν το κεφάλι τους επι πίνακι.

Ο ίδιος ο Ντεκτάς σχολίασε την ανακοίνωση και χαρακτήρησε πράκτορες των ελληνοκυπρίων αυτούς που την έκδοσαν.

Η τουρκοκυπριακή αστυνομία έκανε επιδρομή στα γραφεία της KTOS και πήρε τον ηλεκτρονικό τους υπολογιστή. Πολλοί δάσκαλοι ανακρίθηκαν ενω ξεκίνησαν και ποινικές διώξεις. Το διοικητικό συμβούλιο των δασκάλων που αποτελείται απο τριάντα ατομα αντιμετωπίζει σήμερα τον κίνδυνο να καταδικαστει σε πέντε χρόνια φυλάκιση.

Μετά το πρώτο μούδιασμα που προκάλεσαν οι επιθέσεις των εθνικιστών άρχισε να εκφράζεται ανοικτά και η συμπαράσταση των τουρκοκυπριακών οργανώσεων και συνδικάτων υπέρ των δασκάλων. Πολλοί συνδικαλιστές μαζεύτηκαν έξω απο τα γραφεία της αστυνομίας όπου προσάγονταν οι δάσκαλοι για ανάκριση, ενω οι 41 οργανώσεις που αποτελούν την πλατφόρμα «αυτή η πατρίδα μας ανήκει» υποστήριξαν ανοικτά τους δασκάλους.

Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι αυτή η ενέργεια των τουρκοκυπρίων δασκάλων είναι μια σημαντική αντισωβινιστική παρέμβαση που εμπνέει και στηρίζει την αυτοπεποίθηση του κάθε αγωνιστή της επαναπροσέγγισης στο βορρά αλλά και στο νότο, μέσα στους ελληνοκύπριους.

Βέβαια η συντριπτική πλειοψηφία των ελληνοκυπριακών οργανώσεων που έτρεξαν να χαιρετήσουν την ηρωική αυτή πράξη των τουρκοκυπρίων δασκάλων άρπαξαν την ευκαιρία για να καταγγείλουν το καθεστώς Ντεκτάς ακολουθώντας τη τακτική που λέει ότι ο εχθρός του εχθρού μου είναι φίλος μου.

Απο τις αντικυβερνητικές διαδηλώσεις των τουρκοκυπρίων το περασμένο καλοκαίρι

Οι τουρκοκύπριοι δάσκαλοι ούτε ζήτησαν, ούτε και χρειάζονται τέτοιου είδους συμπαράσταση. Αντίθετα η καλήτερη συμπαράσταση που μπορούμε να τους προσφέρουμε είναι να δυναμώσουμε τους δικούς μας αγώνες ενάντια στους δικούς μας σωβινιστές, ένάντια στους ελληνόψυχους «συνδέσμους αγωνιστών» ενάντια στα πολεμικά δόγματα της κυβέρνησης Κληρίδη, τους εξοπλισμούς και το εμπάργκο που εφαρμόζει σε βάρος των τουρκοκυπρίων. Αυτός είναι ο καλήτερος τρόπος να τους ανταποδώσουμε τα αισθήματα χαράς, και ικανοποίησης που νοιώσαμε όταν ακούσαμε για την ηρωική τους παρέμβαση. Αυτός είναι ο καλήτερος τρόπος να χτίσουμε γνήσια αισθήματα φιλίας και διεθνιστικής αλληλεγγύης ανάμεσα στους απλούς ανθρώπους των δυό πλευρών.

Η ΑΠΟΨΗ ΜΑΣ

Με απεργίες φεύγει ο Κληρίδης και ο Συναγερμός

Παρά το ότι έχουμε ήδη μπεί για καλά στην προεκλογική περίοδο η κυβέρνηση δεν κρύβει τις προθέσεις της για να περάσει μια σειρά μέτρα που κτυπούν το βιοτικό επίπεδο της εργατικής τάξης και τις εργατικές καταχτήσεις.

Ηδη έχει εξαγγείλει το νέο φορολογικό πακέτο που θα κατατεθεί αμέσως μετά τις εκλογές και προβλέπει ανάμεσα σε άλλα αύξηση του ΦΠΑ απο 10% σε 12% - 15%. Το Σχέδιο Υγείας προσπαθεί να το περάσει πρίν τις εκλογές παρά το ότι έχει ξεσηκώσει θύελλα αντιδράσεων απο τους δημόσιους, τους ημικρατικούς, τους εκπαιδευτικούς τους τραπεζικούς και άλλους γιατί όπως καταγγέλουν είναι προσαρμοσμένο στις ανάγκες και τα συμφέροντα των ιδιωτών γιατρών και των κλινικαρχών και φορτώνει τα βάρη στους εργαζόμενους. Προσπαθεί ακόμη να επιβάλει μείωση στους μισθούς πρόσληψης και να αυξήσει το όριο συνταξιοδότησης απο τα 60-63 στα 65-67. Εχει αρχίσει να εφαρμόχει ένα ευρήτερο σχέδιο ιδιωτικοποιήσεων που αφορούν όλες σχεδόν τις δημόσιες επιχειρήσεις.

Αδύναμη κυβέρνηση

Ολ αυτά βέβαια η κυβέρνηση δεν τα κάνει γιατί νοιώθει ότι βρίσκεται σε πλεονεκτική θέση, ότι είναι μια ισχυρή κυβέρνηση που έχει την εκτίμηση και την αποδοχή της μεγάλης μάζας των εργαζομένων ή έστω της πλειοψηφίας του πληθυσμού. Αντίθετα, ξέρει πως βρίσκεται στο χαμηλότερο σημείο ανοχής απο τον κόσμο. Ξέρει ότι έχει προκαλέσει την οργή και την αγανάκτηση της συντριπτικής πλειοψηφίας των εργαζομένων. Δεν είναι μόνο οι δημοσκοπήσεις που επιβεβαιώνουν αυτή την εικόνα αλλά και τα μέτωπα που έχει ανοίξει, με τους δασκάλους, τους καθηγητές, τους γιατρούς, τους δημόσιους, τους τραπεζιτικούς, τους φοιτητές, και πολλούς άλλους.

Είναι όμως υποχρεωμένη να προωθήσει άμεσα αυτά τα μέτρα. Τα προβλήματα του ελληνοκυπριακού καπιταλισμού δεν αφήνουν πολλά περιθώρια. Το χρηματιστήριο βουλιάζει, οι ρυθμοί ανάπτυξης μειώνονται, το δημόσιο χρέος μεγαλώνει, η ανεργία αυξάνει. Το κυπριακό βρίσκεται στη χειρότερη στασιμότητα των τελευταίων χρόνων. Το γκράντε φινάλε που υπόσχονταν ο Κληρίδης στις προεδρικές εκλογές του '98, έχει εξελιχτεί σε γκράντε φιάσκο.

Εξάλλου, δεν ξέρουν αν μετά τις βουλευτικές εκλογές του Μάη θα έχουν την απαραίτητη πλειοψηφία για να περάσουν αυτά τα μέτρα χωρίς να χρειάζονται την συναίνεση της αντιπολίτευσης. Η ισοψηφία που οδήγησε στην απόρριψη της αγοράς των ελικοπτέρων Μπέλ δείχνει πόσο λεπτές είναι οι ισορροπίες που στηρίζουν την κυβέρνηση σήμερα στο κοινοβούλιο.

Είναι φανερό ακόμη οτι βιάζεται να περάσει αυτά τα μέτρα όσο γίνεται πιο νωρίς, πρίν τις προεδρικές του 2003.

Βέβαια αυτό κάνει ακόμη χειρότερα τα πράγματα γιατί προκαλεί περισσότερες αντιδράσεις ακόμα και μέσα στον Συναγερμό που φοβάται ότι θα πληρώσει το πολιτικό κόστος αυτων των επιλογών. Δεν είναι τυχαίο που ο Αναστασιάδης έγινε έξαλλος απο τα αποτελέσματα της δημοσκόπησης του ΡΙΚ που έδειχναν τα χαμηλά ποσοστά του κόμματος του και την αντίδραση απέναντι στις επιλογές της κυβέρνησης. Ακόμα και η προοπτική ένταξης στην Ε.Ε. που είναι κοινής αποδοχής απο όλα τα κόμματα αντιμετωπίζεται με αντίδραση ή σκεπτικισμό απο την μεγάλη μάζα του κόσμου.

Ποτέ δεν ήταν χειρότερη η εικόνα της κυβέρνησης και του Συναγερμού τα τελευταία 8 χρόνια που κυβερνούν. Ποτέ στο παρελθόν δεν υπήρχαν τόσα πολλά κομμάτια εργαζομένων έτοιμα να συγκρουστούν με την κυβέρνηση. Ακόμη και κομμάτια που παραδοσιακά στήριζαν την κυβερνητική παράταξη όπως η ΠΑΣΥΔΥ, σήμερα βρίσκονται σε σύγκρουση μαζί με την κυβέρνηση. Τα τελευταία δυό χρόνια έξω απο το προεδρικό ή την Βουλή έχουν περάσει χιλιάδες εργαζόμενοι, κάτοικοι περιοχών που καταστρέφονται απο την μόλυνση του περιβάλλοντος, φοιτητές και γενικά κόσμος που νοιώθει ότι η κυβέρνηση τον έχει κοροϊδέψει και δεν τήρησε τις υποσχέσεις της.

Οχι άλλη αναμονή

Μπροστά σε αυτή τη κατάσταση θα περίμενε κανείς ότι η αντιπολίτευση και κυρίως το ΑΚΕΛ που είναι η μεγάλη δύναμη της αντιπολίτευσης και μιλά στο όνομα της εργατικής τάξης, θα στρίμωχνε την κυβέρνηση και να την οδηγήσει σε πλήρες αδιέξοδο και να την αναγκάσει σε παραίτηση. Δυστυχώς τίποτα τέτοιο δεν κάνει. Αντίθετα πολλές φορές της έχει δώσει σωσίβιο για να βγεί απο τη δύσκολη θέση που βρίσκεται, όπως κάνει τώρα με το ΕΣΥ που δηλώνει προκαταβολικά ότι θα το ψηφίσει ακόμα και αν δεν γίνουν οι αλλαγές που προτείνει στο νομοσχέδιο.

Αντί να αξιοποιήσει την οργή και την αγανάκτηση του κόσμου που βρίσκεται στους δρόμους και συγκρούεται με τις αντεργατικές επιλογές της κυβέρνησης προσπαθεί να την εκτονώσει και να την καναλιάσει στις εκλογικές διαδικασίες. Προσπαθεί να κτίσει εκλογικές συμμαχίες με δεξιά κομμάτια και προσαρμόζει τη πολιτική του σε αυτή την επιλογή. Προσπαθεί να δείξει ότι είναι ένα «σοβαρό» και «υπεύθυνο» κόμμα που μπορεί να διαχειριστεί αποτελεσματικά τον ελληνοκυπριακό καπιταλισμό. Γι' αυτό αντι να καταψηφίσει τον προυπολογισμό κράτησε στάση αποχής. Στους καθηγητές, η «Προοδευτική», η παράταξη του ΑΚΕΛ, αντί να προτείνει συνέχιση του αγώνα αμέσως μετά την απόρριψη της συμφωνίας που έκανε η ηγεσία της ΟΕΛΜΕΚ με το Υπουργείο Παιδείας ζήτησε εκλογές εκτονώνοντας ουσιαστικά την διάθεση των καθηγητών ενώ έδωσε και την ευκαιρία στην ηγεσία της ΟΕΛΜΕΚ να επικαλεστεί το καταστατικό για να κάνει τις μανούβρες που οδηγήσαν στο σπάσιμο του αγώνα. Παρόμοια κάνει με όλα τα μέτωπα που είναι ανοιχτά. Ολα μοιάζουν να μπαίνουν στον πάγο μέχρι να τελειώσουν οι εκλογές. Το ΑΚΕΛ ελπίζει ότι μέσα σε ένα ήπιο κλίμα χωρίς ταξικές αντιπαραθέσεις και πόλωση θα μπορέσει να κάνει ανοίγματα σε συντηριτικούς ψηφοφόρους και να αυξήσει τα ποσοστά του.

Αυτή είναι μια λάθος αντίληψη που αγνοεί την πραγματική κατάσταση που υπάρχει μέσα στη κοινωνία και απογοητεύει ένα ολόκληρο κομμάτι που βρίσκεται σε σύγκρουση με τις επιλογές της κλυβέρνησης. Τα αποτελέσματα μιας τέτοια αντιμετώπισης είναι αμφίβολα ακόμη και σε εκλογικό επίπεδο. Η προσπάθεια να αποφευκτεί η ταξική σύγκρουση και πόλωση οφελεί περισσότερο την κυβέρνηση και τον Συναγερμό παρά το ΑΚΕΛ. Μιά «ομαλή» προεκλογική περίοδος θα επιτρέψει στον Συναγερμό να ξαναμαζέψει τους απογοητευμένους ψηφοφόρους του προβάλλοντας τον ελληνοκεντρισμό, τα στρατιωτικά δόγματα, τον ευρωπαϊσμό του και άλλα παρόμοια. Την ίδια ταχτική ακολούθησε το ΑΚΕΛ και στις προεδρικές του '98 και επέτρεψε στον Κληρίδη να εξασφαλίσει την δεύτερη του πενταετία.

Το ΑΚΕΛ θα έπρεπε σήμερα που οι ίδιοι οι εργαζόμενοι έχουν σπάσει στην πράξη το πάγωμα των αιτημάτων που επέβαλε η κυβέρνηση να στηρίξει αυτούς τους αγώνες, και να βάλει μπροστά την προοπτική της ανατροπής της. Τα περί προεδρικού συστήματος που δεν επιτρέπουν την πρόταση μομφής κατά της κυβέρνησης είναι απλά δικαιολογίες. Κανένα σύνταγμα και κανένα προεδρικό σύστημα δεν μπορεί να προστατέψει την κυβέρνηση απο την πρόταση μομφής που μπορούν να καταθέσουν στους δρόμους οι εργαζόμενοι με τις απεργίες και τις διαδηλώσεις τους. Καμιά κυβέρνηση δεν μπορεί να κυβερνήσει αν δεν έχει την ανοχή της εργατικής τάξης.

Το ΑΚΕΛ αντι να γκρινιάζει που ο Αναστασιαδης καλεί τους υπουργούς να προβάλουν το έργο της κυβέρνησης θα έπρεπε να απαντήσει ότι «εμείς θα προβάλλουμε το έργο της κυβέρνησης»: την αποκατάσταση των 62 πραξικοπηματιών, τα πολεμικά δόγματα που κόντεψαν να μας οδηγήσουν ξανά σε πόλεμο, την διάλυση του τομέα της Υγείας και της Παιδείας, τα ρουσφέτια, τις παρεκκλίσεις και τα άλλα «δώρα» στους ξενοδόχους και τους βιομήχανους, τις φοροαπαλλαγές στους κερδοσκόπους του χρηματιστήριου, την καταστροφή του περιβάλλοντος απο την ανοχή που έδειξε στα δηλητήρια που αφήνουν βιομηχανίες. Αυτά και άλλα παρόμοια είναι το πραγματικό «έργο της κυβέρνησης». Σε αυτά θα επρεπε να συγκεντρωθεί το ΑΚΕΛ και να στηρίξει τους αγώνες ολων όσων αντιστέκονται σε αυτά. Δεν μπορεί όμως το ΑΚΕΛ να κάνει κάτι τέτοιο γιατί πολλά απο τα «έργα της κυβέρνησης» έγιναν πράξη με τη δική του ανοχή.

Αυτό μόνο μια αριστερά στηριγμένη στις ιδέες του Μαρξισμού μπορεί να το κάνει. Μια αριστερά που βάζει την προοπτική της ανατροπής του συστήματος και όχι της διαχείρησης του. Μια αριστερά της επανάστασης και του σοσιαλισμού. Μια τέτοια αριστερά χρειάζεται να χτίσουμε σήμερα.

ΔΙΑΒΑΣΤΕ ΑΥΤΟ ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ

Σήμερα που αποκαλύπτεται με δραματικό τρόπο ο βρώμικος ρόλος των ιμπεριαλιστών στα Βαλκάνια και η καταστροφή που προκάλεσαν με τις βόμβες ουρανίου αυτό το βιβλιαράκι γίνεται ξανά επίκαιρο

Ζητήστε το απο τους συντρόφους που πουλούν την Εργατική Δημοκρατία ή στο τηλ: 02-349959

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΕΞΟΡΜΗΣΗ

Αλλες 85 λίρες μαζεύτηκαν τον τελευταίο μήνα ανεβάζοντας το συνολικό ποσό που έχει μαζευτεί μέχρι τώρα στις 2633 λίρες. Το μεγαλύτερο μέρος αυτού του ποσού μαζεύτηκε στο πούλημα της εφημερίδας και στις εξορμήσεις με το ψήφισμα ενάντια στις Βάσεις και τα πυρηνικά. Μπορείτε να ενισχύσετε την Εργατική Δημοκρατία αγοράζοντας την εφημερίδα, λαχεία οικονομικής ενίσχυσης και με τη συμμετοχή σας στό πάρτυ

5000

4000

3000

2000

1000

ΝΑΡΚΩΤΙΚΑ

Ποιός μπορεί να δώσει λύσεις;

Πανικός είχε προκληθεί απο νούμερα που έδωσε το Υπουργείο Υγείας στην Βουλή, ότι 26% του πληθυσμού δηλαδή ένας στους τέσσερεις είχε επαφή με ναρκωτικά. Τελικά το νούμερο αυτό ήταν τυπογραφικό λάθος και ο πραγματικός αριθμός ήταν 5% των ατόμων που είχαν ερωτηθεί!

Παρ' όλ' αυτα οι συλλήψεις νεαρών κυρίως άτομων για χρήση ναρκωτικών έχουν αυξηθεί δραματικά τους τελευταίους μήνες, και αφορούν στην συντριπτική τους πλειοψηφία μικροχρήστες κύρια κάνναβης.

Η πρόσφατη όμως σύλληψη τριών νεαρών για χρήση ηρωίνης και η τραγική έκκληση της μητέρας του ενός να τους βοηθήσει το κράτος να αποτοξινωθούν και όχι να τους ρίξουν στη φυλακή σαν εγκληματίες, έδωσε ξανά την αφορμή για σχόλια απο τα ΜΜΕ, για έρευνες και δηλώσεις απο κόμματα και οργανώσεις για το πως αντιμετωπίζεται το πρόβλημα.

Το ΑΚΕΛ με νομοσχέδιον που κατάθεσε στη Βουλή ζητά την διαφορετική αντιμετώπιση του χρήστη απο τον έμπορο και κατηγορεί την κυβέρνηση για «εγκληματική αδράνεια», για διάλυση του Φορέα Νεολαίας και τη Εθνικής Επιτροπής για την καταπολέμηση των ναρκωτικών και ζητά να αξιοποιηθεί η διάθεση και η εθελοντική εργασία των πολιτών.

Ο ΔΗΣΥ πρότεινε ακόμη και την παροχή δωρεάν δόσης σε χρήστες.

«Νονοί»

Είναι πιά πασιφανές ότι η εξάπλωση των ναρκωτικών δέν είναι υπόθεση όλων αυτών που βλέπουμε να σέρονται στα δικαστήρια. Ο ίδιος ο Υπουργός Δικαιοσύνης και Δημόσιας Τάξης Νίκος Κόσης σε συνέντευξη του στην εφημερίδα «Πολίτης» στις 20 Φεβράρη 2000, δηλώνε σε σχετική ερώτηση: *«Είναι τρείς (οι εμποροι), στη Λεμεσό, στην πόλη και την επαρχία. Να έχεις υπόψη σου όμως ότι, είναι αδύνατον να τους συλλάβουμε. Αυτοί δεν έχουν καμία σχέση με τα ναρκωτικά. Ούτε που τα πιάνουν στα χέρια τους και είναι υπεράνω πάσης υποψίας»!* Ετσι βλέπουμε την αστυνομία να σέρνει στα δικαστήρια μικροχρήστες και βαποράκια, ενώ τα μεγάλα αφεντικά, που τα ξέρει και ο υπουργός, είναι «υπεράνω πάσης υποψίας» αφού οι άνθρωποι δεν καπνίζουν αλλά κάνουν μπίζνες!!

Σε όλα τα κράτη οι έμποροι ναρκωτικών βρίσκονται στα ψηλότερα κλιμάκια του συστήματος και προστατεύονται από αυτό και συχνά είναι και οι ίδιες οι κυβερνήσεις χωμένες βαθιά μέσα σε αυτό το εμπόριο. Αυτή τη στιγμή υπάρχουν στο κόσμο, 8 εκατομμύρια χρήστες ηρωίνης και 30 εκατομμύρια χρήστες κοκαΐνης, ενώ προηγείται η κάνναβη που μόνο στη Βρετανία υπάρχουν 2,75 εκατομμύρια χρήστες, ενώ οι χρήστες των νόμιμων ναρκωτικών, καπνός, αλκοόλ, ηρεμιστικά, αγχολυτικά κλπ προπορεύονται κατά πολύ.

Εμπόρευμα

Τα ναρκωτικά είναι χημικές ουσίες που φέρνουν αλλαγές στην διάθεση. Τα περισσότερα ναρκωτικά απο μόνα τους δεν είναι επικίνδυνα όπως για παράδειγμα η κάνναβη. Αν ένα ναρκωτικό είναι επικίνδυνο ή όχι δεν έχει να κάνει με το αν είναι νόμιμο ή παράνομο. Το τσιγάρο έχει σκοτώσει σύμφωνα με ιατρικές στατιστικές 21 εκατομμύρια ανθρώπους τα τελευταία δύο χρόνια. Στην Βρετανία έχουν πεθάνει από το τσιγάρο 115.000 και 28.000 από το αλκοόλ. Από χρήση ηρωίνης από το 1984 μέχρι το 1998 έχουν πεθάνει 1.114 , που είναι μικρό νούμερο σε σύγκριση με τα προηγούμενα.

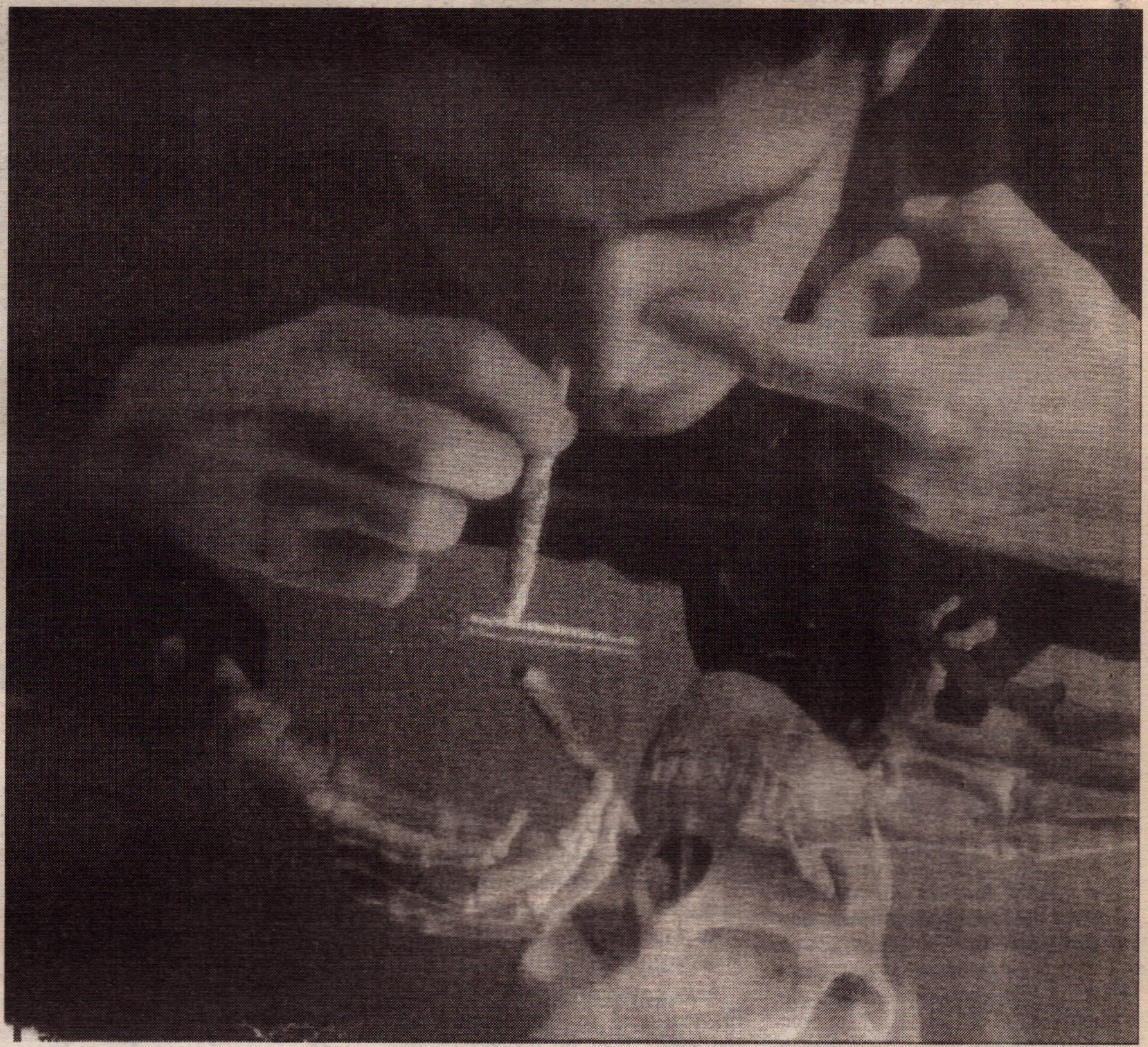

Τα ναρκωτικά είναι όμως και ένα εμπόρευμα που φέρνει και τεράστια κέρδη. Τα κέρδη απο τα ναρκωτικά είναι μεγαλύτερα ακόμα και από αυτά του πετρελαίου! Σύμφωνα με έκθεση του ΟΗΕ αναφέρεται ότι η καλιέργεια της κόκας έχει διπλασιαστεί τα τελευταία χρόνια, του δε οπίου, που αποτελεί την πρώτη ύλη για την ηρωίνη, έχει τριπλασιαστεί. Μια παραγωγή που έχει όλο και περισσότερη ζήτηση όσο τα αδιέξοδα και προβλήματα γίνονται πιο έντονα για την εργατική τάξη και νεολαία.

Από την στιγμή λοιπόν που γίνεται εμπόρευμα και μάλιστα «απαγορευμένο» γίνεται και επικίνδυνο. Επικίνδυνο τόσο για την αγόρα του όσο και για την υγεία του χρήστη. Είναι αποδεδιγμένο ότι οι περισσότεροι θάνατοι προήλθαν από νοθευμένες ουσίες.

Απάντηση

Πάρα τις διακηρύξεις της κυβέρνησης για νομοθετικό διαχωρισμό χρήστη και εμπόρου η αντιμετώπιση της αστυνομίας, των δικαστηρίων και των ΜΜΕ θα συνεχίσει να είναι η καταστολή, περισσότερη αστυνόμευση, μεγαλύτερες ποινές και διαπόμπευση των κατηγορουμένων.

Μπορεί η εξάρση της χρήσης ναρκωτικών να είναι μια πραγματικότητα, όμως ποιός μπορει να δώσει την λύση;

Η καταστολή σίγουρα δεν βοηθά καθόλου. Οι νέοι χρειάζονται σίγουρα ενημέρωση και βοήθεια για το τι είναι τα ναρκωτικά, αν υπάρχουν κίνδυνοι από την χρήση τους και πως μπορούμε να τους αποφύγουμε, ποιές είναι οι ιατρικές λύσεις για τους χρήστες που θέλουν να απεξαρτηθούν.

Η αποποινικοποίηση των ναρκωτικών είναι επίσης ένα μέτρο που θα βοηθήσει, αφού είναι αποδεδειγμένο ότι η παρανομία βοηθά στην εξάπλωση. Από μόνη της όμως δεν αρκεί. Χρειάζεται να υπάρξει κρατικός έλεγχος των ναρκωτικών μέσα από το σύστημα υγείας. Να μπορούν οι χρήστες να προμηθεύονται από τα νοσοκομεία τη δόση τους, να παρέχεται δωρεάν θεραπεία σε όποιο θέλει να απεξαρτηθεί και να υπάρχει συνεχής ιατρική και φαρμακευτική βοήθεια σε όσους την έχουν ανάγκη. Ακόμα χρειάζεται το κράτος να βρίσκει δουλιά σε όλο αυτό το κόσμο έτσι που να μπορεί να σταθεί ξανά στα πόδια του.

Ποιά κυβέρνηση, όσο φιλολαϊκή και να είναι, μπορεί σήμερα να παρέχει όλη αυτή την βοήθεια που σημαίνει περισσότερα λεφτά; Σίγουρα όχι η κυβέρνηση Κληρίδη και ο ΔΗΣΥ που με την πολιτική τους έχουν διαλύσει την Δημόσια Υγεία.

Μήπως η εθελοντική προσφορά και η φιλαθρωπία είναι η απάντηση; Οχι. Μπορεί να προσφέρουν μια σχετική ανακούφιση αλλά καμμιά πραγματική λύση. Αντίθετα, η μόνη εθελοντική προσφορά που πρέπει να προσφέρει το εργατικό κίνημα είναι η συλλογική πάλη και οι αγώνες της εργατικής τάξης για περισσότερες δαπάνες στην υγεία, για πραγματική δημόσια και δωρεάν ιατροφαρμακευτική φροντίδα για όλους, με απώτερο στόχο την πάλη για σοσιαλισμό, για μια κοινωνία χωρίς τεχνητούς παράδεισους, αλλα για ένα κόσμο ακριβώς όπως οι απλοί άνθρωποι τον ονειρευόμαστε.

Δήμητρα Χριστοδούλου

Στον βωμό των"τρελλών" κερδών

Πέθανε τελικά η 66χρονη γυναίκα που προσβλήθηκε από κάποιο τύπο σπογγώδους εγκεφαλοπάθειας. Η άτυχη γυναίκα, υπόκυψε στην ασθένεια λίγες μέρες μετά την εισαγωγή της στο Γενικό Νοσοκομείο Λεμεσού.

Από την πρώτη μέρα έτρεξε η κυβέρνηση μαζί με διάφορους ειδικούς, ανάμεσα τους και ο Ματσάκης, να καθησυχάσουν τον κόσμο υποστηρίζοντας ότι το κρούσμα αυτής της σπογγώδους εγκεφαλοπάθειας δεν έχει καμία σχέση με την νόσο των «τρελών αγελάδων».

Παρά τις διαβεβαιώσεις τους όμως ο κόσμος δεν έχει καθησυχαστεί και με το δίκιο του. Εξάλλου και η παθοαναλογοτομος, Ελένη Αντωνίου, που διενέργησε την νεκροψία, δεν έχει αποκλείσει το ενδεχόμενο το κρούσμα αυτό να έχει σχέση με την νόσο των «τρελών αγελάδων».

Οι χειρισμοί της κυβέρνησης σε παρόμοιες περιπτώσεις δικαιολογούν την καχυποψία του κόσμου. Πριν από λίγες μέρες μας διαβεβαίωναν ότι η υγειά μας δεν διέτρεχε κανέναν κίνδυνο από την χορήγηση αντιβιοτικών στους χοίρους, εντούτοις κατέστρεψαν μέσα σε λίγες μέρες χιλιάδες κιλά χοιρινού. Ακόμη για δεκαετίες ο κόσμος καθησυχαζόταν από τους διάφορους ιθύνοντες ότι ο αμίαντος δεν είναι βλαβερός για την υγειά του κόσμου. Ακόμη και σήμερα που που έχει αποδειχτεί πέρα πάσης αμφιβολίας ότι ο αμίαντος είναι καρκινογόνα ουσία υπάρχει στις στέγες κρατικών υπηρεσιών όπως τους πυροσβεστικούς σταθμούς και τα νοσοκομεία αλλά και σε πολλές υδραυλικές εγκαταστάσεις σπιτιών. Οι αρμόδιοι συνεχίζουν το ίδιο βιολί ότι δεν υπάρχει κανένα πρόβλημα.

Αλλά οι ευθύνες της κυβέρνησης δεν σταματούν στην εγκληματική απόκρυψη της αλήθειας. Για χρόνια επέτρεπαν την εισαγωγή κρεατάλευρων που είναι η κύρια αιτία της εξάπλωσης της ασθένειας. Η ασθένεια αυτή πρωτοεμφανίστηκε στα πρόβατα στην Βρετανία. Οι βιομήχανοι τροφίμων, που είχαν υπό την ιδιοκτησία τα εκτροφεία, τα σφαγεία και τα εργοστάσια επεξεργασίας κρέατος, για να αυξήσουν τα κέρδη τους δεν δίστασαν να ταΐσουν τις αγελάδες με τροφές «εμπλουτισμένες» με τα «επεξεργασμένα» πτώματα των προβάτων και μάλιστα αυτών που είχαν πεθάνει από Σπογγώδη Εγκεφαλοπάθεια με αποτέλεσμα την εξάπλωση της αρρώστιας σε ολόκληρο σχεδόν το κόσμο. Παρόλο που γνώριζαν για αυτά τα γεγονότα εντούτοις επέτρεπαν ακόμη και την εισαγωγή σπέρματος από την Βρετανία για την γονιμοποίηση των εγχωρίων αγελάδων. Οι εισαγωγές κρεατάλευρων και σπέρματος από την Μ. Βρετανία απαγορεύτηκαν μόλις πρόσφατα με την εμφάνιση του κρούσματος Σπογγώδους Εγκεφαλοπάθειας και σίγουρα όταν περάσει λίγος καιρός το θέμα ξεχαστεί, θα τα ξαναεπιτρέψουν.

Δυστυχώς δεν μπορεί κάποιος να προσφύγει σε ατομικές λύσεις, όπως για παράδειγμα την αποφυγή κατανάλωσης βοδινού από μια συγκεκριμένη χώρα ή εξολοκλήρου. Κάποιος μπορεί να καταναλώσει μια κονσέρβα προερχόμενη από την Δανία και να έχει μέσα κρέας από τη Βρετανία. Ακόμη και τα «υγιή» κυπριακά ζώα μπορεί να έχουν καταναλώσει ζωοτροφές που να έχουν φτιαχτεί από πτώματα μολυσμένων ζώων.

Οι ατομικές λύσεις στα πλαίσια του καπιταλισμού και της παγκοσμιοποίησης είναι ανύπαρκτες. Μόνο όταν γκρεμιστεί αυτό το σύστημα που βασίζεται στο ανελέητο κυνήγι του κέρδους μπορούμε να ξεφορτωθούμε από τέτοιες ασθένειες. Μόνο όταν πάρει την θέση του μια κοινωνία που ο άνθρωπος θα είναι πάνω από τα κέρδη θα μπορούμε να ζούμε χωρίς να ανησυχούμε για «τρελές αγελάδες».

Κυριάκος Κοιλιάρης

ΔΙΕΘΝΗ

ΝΤΑΒΟΣ – ΠΟΡΤΟ ΑΛΕΓΚΡΕ

Παλεύουμε ενάντια στη παγκοσμιοποίηση του κέρδους

Στις 25-30 Γενάρη οι χίλιοι ισχυρότεροι άνθρωποι του πλανήτη συναντήθηκαν στο Νταβός της Ελβετίας για να πάρουν μέρος στην καθιερωμένη συνεδρίαση του Παγκόσμιου Οικονομικού Φόρουμ. Ηταν αυτοί που κυβερνάνε τις γιγάντιες πολυεθνικές, που μετακινούν καθημερινά δισεκατομμύρια δολάρια από τη μια τράπεζα στην άλλη, που ελέγχουν τα μεγαλύτερα τηλεοπτικά δίκτυα στον κόσμο, που υπαγορεύουν τα προγράμματα των σημαντικότερων κυβερνήσεων του κόσμου. Ο κόσμος ολόκληρος, πιστεύουν, ότι τους ανήκει δικαιωματικά. Είναι οι «αφέντες του κόσμου».

Στο ελβετικό θέρετρο του Νταβός όμως, χρειάστηκε να κρυφτούν πίσω από αστυνομικούς κλοιούς, αγκαθωτά συρματοπλέγματα και χοντρές ατσάλινες πλάκες για να προστατευτούν από την οργή των διαδηλωτών. Για να μπορέσει να πραγματοποιηθεί η σύνοδός τους η ελβετική αστυνομία αναγκάστηκε να κλείσει όλους τους δρόμους και όλες τις σιδηροδρομικές γραμμές που οδηγούσαν στο Νταβός.

Τα μέτρα ήταν τόσο άγρια που ανάγκασαν την ελβετική εφημερίδα Blick να μιλήσει για «αστυνομική επιχείρηση που ταιριάζει σε δικτατορία» και για μεθόδους «ρόμποκοπ». «Η δημοκρατία τέλειωσε στο Πράτιγκαου" έγραφε μια άλλη εφημερίδα, περιγράφοντας το αστυνομικό μπλόκο σε έναν από τους δρόμους προς το Νταβός. "Ενοπλοι αστυνομικοί με στολή μάχης έκλειναν τον δρόμο. Πίσω τους στεκόταν ένα τάνκ. Μπροστά τους οι διαδηλωτές. Ηταν 20 χιλιόμετρα από το Νταβός".

Ο κόσμος μας δεν είναι για πούλημα

Στα σύνορα Ελβετίας-Ιταλίας εκατοντάδες διαδηλωτές συγκρούστηκαν με την αστυνομία. Το βράδυ της Κυριακής 28 Γενάρη πολλοί διαδηλωτές, αφού συνειδητοποίησαν ότι δεν θα μπορούσαν να φτάσουν στο Νταβός, αποφάσισαν να μεταφέρουν τις διαδηλώσεις τους στη Ζυρίχη, το τραπεζικό "διαμάντι" του κόσμου. Εκαναν πορεία μέσα από τους δρόμους με συνθήματα "Ο κόσμος μας δεν είναι για πούλημα", "Αντίσταση", "Διεθνής Αλληλεγγύη". Στο ίδιο το Νταβός τετρακόσιοι περίπου διαδηλωτές που είχαν καταφέρει να φτάσουν εκεί νωρίτερα έκαναν διαδήλωση έξω από το συνεδριακό κέντρο. Η αστυνομία αναγκάστηκε να κλείσει τους συνέδρους μέσα σε έναν ατσάλινο κλοιό. Οι «αφέντες του κόσμου» χρειάστηκε κυριολεκτικά να φυγαδευτούν, με ελικόπτερα, στις αίθουσες -και ύστερα να φύγουν με τον ίδιο τρόπο.

Στην ουσία επαναλήφθηκε ακριβώς αυτό που είχε γίνει στο Σηάτλ, στην Ουάσιγκτον, στη Μελβούρνη, στην Πράγα: δρόμοι κλειστοί είτε από διαδηλωτές, είτε από προστατευτικούς κλοιούς, επιχειρήσεις στρατιωτικού τύπου, διαδηλώσεις, συγκρούσεις με την αστυνομία. Μέσα στην αίθουσα επικρατούσε εκνευρισμός και ανησυχία. «Δεν μπορούμε να συνεχίσουμε να συναντιόμαστε με αυτόν το τρόπο» έλεγαν μεταξύ τους οι σύνεδροι. Αλλά όπως φαίνεται δεν έχουν άλλο τρόπο.

Ο Παγκόσμιος Οργανισμός Εμπορίου (ΠΟΕ) ανακοίνωσε ότι η επόμενη Διάσκεψη θα γίνει τον ερχόμενο Νοέμβρη στο Κατάρ, ένα από τα πιο καταπιεστικά κράτη της Μέσης Ανατολής. Η κυβέρνηση του Κατάρ απαγορεύει την κριτική του καθεστώτος ή οποιασδήποτε άλλης αραβικής χώρας. Στην Διάσκεψη του ΠΟΕ, που θεωρείται η σημαντικότερη συνάντηση από το 1999 όταν έγινε στο Σηάτλ, πρόκειται να συμμετέχουν 4,000 αντιπρόσωποι. Αυτό δείχνει πόσο έχουν ταραχθεί οι ηγέτες του ΠΟΕ από τις κινητοποιήσεις ώστε οργανώνουν να συναντηθούν σ' ένα κράτος όπου απαγορεύεται οποιαδήποτε μορφή διαμαρτυρίας.

Το ίδιο σαββατοκύριακο που οι ισχυροί του πλανήτη συνεδρίαζαν, πίσω από κλειστές πόρτες στο Νταβός, στο Πόρτο Αλέγκρε της Βραζιλίας οργανώνονταν το Παγκόσμιο Κοινωνικό Φόρουμ. Χιλιάδες αγωνιστές του αντικαπιταλιστικού κινήματος ταξίδεψαν από κάθε γωνιά της γης στη Βραζιλία για να πάρουν μέρος στο γιγάντιο συνέδριο που κράτησε 5 ολόκληρες μέρες και περιλάμβανε πάνω από 450 διαφορετικές συζητήσεις -μερικές με συμμετοχή πάνω από 2.000 συνέδρων!

"Η ελπίδα μας είναι ότι το Παγκόσμιο Κοινωνικό Φόρουμ θα αποτελέσει μια έμπνευση για την οργάνωση και τον μαζικό αγώνα των λαών". Με αυτά τα λόγια άνοιξε ο Ζοάο Πέντρο Στεντίλε, ο εκπρόσωπος του Κινήματος των Ακληρων (MST) τη σύνοδο του Παγκόσμιου Οικονομικού Φόρουμ.

Το Φόρουμ ήταν η πιο πρόσφατη σύνοδος του κινήματος ενάντια στην παγκοσμιοποίηση. Αρχισε με μια μαχητική διαδήλωση 10.000 ανθρώπων που έφερε δίπλα-δίπλα συνδικαλιστικές και κοινωνικές οργανώσεις από όλη την Νότια Αμερική, αλλά και πολλούς ακτιβιστές από την Ευρώπη, τη Βόρεια Αμερική και άλλες χώρες.

Τη δεύτερη μέρα του συνεδρίου 1.300 μέλη του MST κατέλαβαν χωράφια, καλλιεργημένα με μεταλλαγμένη σόγια και σιτάρι, που ανήκουν στην διαβόητη πολυεθνική των τροφίμων Μονσάντο. Υστερα, με τη συμμετοχή του Ζοζέ Μποβέ (του γνωστού αριστερού ηγέτη των γάλλων αγροτών) και άλλων αγροτών από τις άλλες χώρες της Λατινικής Αμερικής κατέστρεψαν τα μεταλλαγμένα φυτά. Οι ειδήσεις αυτές χαιρετίστηκαν με χειροκροτήματα στο συνέδριο.

Δυο βασικά ζητήματα κυριάρχησαν στο συνέδριο. Το πρώτο ήταν ο αγώνας ενάντια στους παγκόσμιους οικονομικούς και εμπορικούς οργανισμούς, σαν το ΔΝΤ και το ΠΟΕ. Το δεύτερο ήταν τα θέματα γύρω από την αμερικανική επέμβαση στην Κολομβία, μέσω του "Σχεδίου Κολομβία". Τα ζητήματα αυτά έδειξαν και τις μεγάλες διαφορές που υπήρχαν και στους στόχους και στις μεθόδους.

Την διάθεση των συνέδρων περιέγραψε με παραστατικό τρόπο η Πατρίθια Περέϊρα, φοιτήτρια από τη Βραζιλία και μέλος του Εργατικού Κόμματος. "*Πρέπει να συνδεθούμε με άλλους ακτιβιστές για να χτίσουμε μια εναλλακτική λύση στο νεοφιλελευθερισμό" είπε."Μπορούμε να χτίσουμε έναν διαφορετικό κόσμο. Μπορούμε να χτίσουμε επαναστάσεις αδερφότητας, επαναστάσεις ελευθερίας, επαναστάσεις ισότητας.*"

ΗΠΑ

Χιλιάδες «έκραξαν» τον Μπους

Δεκάδες χιλιάδες άνθρωποι διαδήλωσαν ενάντια στην τελετή ορκωμοσίας του Μπους στις ΗΠΑ τον περασμένο μήνα 19 του Γενάρη. Βγήκαν στους δρόμους στην Ουάσιγκτον, στη Φλόριντα, το Σηάτλ για να δείξουν την αντίθεσή τους στη νοθεία των ρεπουμπλικάνων στις εκλογές του Νοέμβρη.

Ο Μπους δεν κέρδισε την πλειοψηφία των ψήφων. Στις εκλογές στη Φλόριντα — όπου κυβερνήτης της πολιτείας είναι ο αδελφός του Ζεμπ — υπήρξε καθαρή απάτη. Οι διαδηλωτές στους δρόμους της Ουάσιγκτον κρατούσαν αυτοσχέδια πλακάτ με τα συνθήματα «Ο Μπους έκανε νοθεία», «χαίρε ο κλέφτης». Ηταν η μεγαλύτερη κινητοποίηση ενάντια σε τελετή ορκωμοσίας από αυτή του Νίξον το 1973, όταν χιλιάδες διαδήλωναν ενάντια στον πόλεμο στο Βιετνάμ.

Ο Μπους σύμφωνα με τις εφημερίδες σχεδιάζει να επισκεφθεί την Ευρώπη το συντομότερο σκοπεύοντας να καθησυχάσει τις ανησυχίες σχετικά με το καινούργιό του πυραυλικό σχέδιο — «γιος του πόλεμου των άστρων» που πρόκειται να κοστίσει τουλάχιστον 50 δισεκατομμύρια δολάρια και στόχο έχει να κάνει τις ΗΠΑ άτρωτη από πυραύλους μεγάλου βεληνεκούς.

Ο νέος υπουργός Άμυνας Ντόναλντ Ραμσφιλντ είναι βασικός υποστηρικτής του νέου πόλεμου των άστρων. Οι υπόλοιποι υπουργοί του Μπους δεν είναι καθόλου πιο ελκυστικοί. Ο Μπους λεει υποκριτικά ότι στο υπουργικό του επιτελείο θα συμμετέχουν περισσότεροι μαύροι ή ισπανόφωνοι από ποτέ. Δείτε όμως για ποιους πρόκειται:

Αρχιδολοφόνος

Ο νέος υπουργός Εξωτερικών είναι ο μαύρος Κόλιν Πάουελ στρατηγός που ηγείτο στον πόλεμο του Κόλπου. Ο Πάουελ είχε συμμετάσχει στην προσπάθεια συγκάλυψης στη σφαγή του 1969 στο Μάι-Λάι, όταν αμερικάνοι πεζοναύτες εκτέλεσαν εν ψυχρώ εκατοντάδες αμάχους στον πόλεμο του Βιετνάμ. Ηταν επίσης μπλεγμένος στο σκάνδαλο όπου επιτελείς του στρατού έκαναν μυστικό εμπόριο όπλων με το Ιράν και χρησιμοποιούσαν τα κέρδη για να χρηματοδοτήσουν τους Κόντρας ενάντια στην κυβέρνηση των Σαντινίστας στη Νικαράγουα. Το 1989 ο Πάουελ ήταν από τους βασικούς στρατηγούς στην επέμβαση στον Παναμά και το 1991 ήταν αρχιστράτηγος στον πόλεμο του Κόλπου. Ο Πάουελ δήλωσε αμέσως μετά από την ανακήρυξή του σαν υπουργός ότι σχεδιάζει να κλιμακώσει το εμπάργκο ενάντια στο Ιράκ και ότι «ο Σαντάμ Χουσεϊν στηρίζεται σε ένα καθεστώς που σε λίγα χρόνια δεν θα υπάρχει πια».

Οι υπόλοιποι μαύροι και ισπανόφωνοι υπουργοί έφτιαξαν καριέρα με το να εναντιώνονται σε κάθε κίνηση που γίνονταν ενάντια στις ρατσιστικές διακρίσεις. Τη μεγαλύτερη οργή έχει προκαλέσει η επιλογή του Μπους για τη θέση του υπουργού Δικαιοσύνης — ο Τζον Ασκροφτ. Ο Ασκροφτ είναι ενάντια σε κάθε μορφή έκτρωσης και υπέρ των εκτελέσεων στις φυλακές. Σαν γερουσιαστής πίεζε για μια αλλαγή στο σύνταγμα των ΗΠΑ που θα απαγόρευε τις εκτρώσεις ακόμα και σε περιπτώσεις βιασμού. Οταν ήταν υπουργός Δικαιοσύνης και κυβερνήτης στην πολιτεία του Μιζούρι αντιτέθηκε σε αποφάσεις δικαστηρίων ενάντια στις ρατσιστικές διακρίσεις στα σχολεία του Σαίντ Λούις και του Κάνσας.

Ομως οι Δημοκρατικοί ήταν αυτοί που έδωσαν στους Ρεπουμπλικανούς την ευκαιρία να κλέψουν τις εκλογές, αφού από την πρώτη στιγμή αποδέχτηκαν το πρόγραμμά τους. Ο Ρόμπερτ Ραϊχ, πρώην υπουργός Εργασίας του Κλίντον δηλώνει σήμερα ότι «Δεν ξέρω αν υπάρχει τίποτα το προοδευτικό σ' αυτό που εξελίχθηκε η προεδρία Κλίντον».

Ο Μπους επωφελήθηκε από το κλίμα που δημιούργησαν οι προδοσίες του Κλίντον. Αλλά τώρα ο Μπους αντιμετωπίζει πολλά προβλήματα, τις αντιδράσεις που προκαλεί η νοθεία με την οποία «κέρδισε» τις εκλογές, και τα πολύ σοβαρά σημάδια ύφεσης στις ΗΠΑ.

Πανευρωπαϊκή μέρα δράσης στα εργοστάσια της Τζένεραλ Μότορς

Στις 25 Γενάρη χιλιάδες εργάτες, από όλα τα εργοστάσια της Οπελ-Τζένεραλ Μότορς (GM) στην Ευρώπη πήραν μέρος στην πανευρωπαϊκή «μέρα δράσης» που είχαν καλέσει τα συνδικάτα ενάντια στην απόφαση της εργοδοσίας να κλείσει το εργοστάσιο στο Λιούτον της Βρετανίας και να απολύσει τους 2.000 εργάτες που δουλεύουνε εκεί.

Στο ίδιο το εργοστάσιο της Βόξολ στο Λιούτον σχεδόν κανένας δεν πήγε, εκείνη τη μέρα, στη δουλειά. Ολο το προσωπικό δήλωσε «ασθένεια», οι μηχανές έμειναν σβηστές και η παραγωγή σταμάτησε. Δεκάδες εργάτες είχαν εγκατασταθεί, από νωρίς το πρωί, με πικέτες μπροστά από όλες τις πόρτες του εργοστασίου -αλλά δεν χρειάστηκε να κάνουν τίποτα: έτσι και αλλιώς κανένας (με εξαίρεση μερικούς διευθυντές) δεν ήθελε να περάσει μέσα. Ούτε ένα καινούργιο αυτοκίνητο δεν βγήκε στις 25 Γενάρη από τις πύλες.

Πριν από λίγες βδομάδες η διοίκηση της GM ανακοίνωσε το κλείσιμο μιας σειράς εργοστασίων και την συρρίκνωση κατά 10% του προσωπικού της. Το εργοστάσιο του Λιούτον (παράγει τα αυτοκίνητα Βόξολ) είναι ένα από τα πρώτα που ετοιμάζεται να κλείσει.

Η επίθεση στους εργαζόμενους του Λούτον ξεσήκωσε, σαν σπινθήρας, ένα τεράστιο κύμα διαμαρτυριών και κινητοποιήσεων σε όλα τα εργοστάσια της GM στην Ευρώπη.

Στις 25 Γενάρη οι εργάτες στο εργοστάσιο του Μερσεϊσάιντ της GM, στο Ελεσμερ Πορτ της Βρετανίας, κατέβηκαν σε 4ωρη στάση εργασίας. Η κινητοποίηση ήταν τελείως «παράνομη» -αλλά κανένας δεν νοιάστηκε για αυτό. Στη Γερμανία χιλιάδες εργαζόμενοι πήραν μέρος στις πολύωρες συγκεντρώσεις διαμαρτυρίας έξω από τα εργοστάσια της Οπελ — της θυγατρικής της GM στη Γερμανία. Στο Βέλγιο 6.000 εργάτες έκαναν στάσεις εργασίας και διαδήλωση έξω από το εργοστάσιο της Οπελ στην Αντβερπ. Στην Ισπανία εκατοντάδες εργαζόμενοι συγκεντρώθηκαν μπροστά στα γραφεία της GM στην Σαραγόσα.

Οι κινητοποιήσεις των εργατών της GM βρήκαν παντού θερμή συμπαράσταση από τους υπόλοιπους εργαζόμενους. Η Τζένεραλ Μοτορς είναι η μεγαλύτερη βιομηχανική πολυεθνική εταιρία στον κόσμο. Τα εργοστάσιά της απλώνονται σε 64 διαφορετικές χώρες. Το προσωπικό της ξεπερνάει τις 380.000. Ο κύκλος εργασιών της είναι μεγαλύτερος από το ΑΕΠ της Νορβηγίας, της Τουρκίας ή της Ινδονησίας. Τα κέρδη της πέρσι — όπως και κάθε χρόνο — μετριόνται σε δισεκατομμύρια δολάρια.

Στα μάτια του κόσμου, κλείσιμο των εργοστασίων και οι χιλιάδες απολύσεις είναι ένα ακόμα δείγμα της απληστίας των πολυεθνικών: για να αυξήσουν τα κέρδη τους και να φουσκώσουν τις τιμές των μετοχών τους στα χρηματιστήρια καταστρέφουν κυνικά τις ζωές χιλιάδων οικογενειών. Ολόκληρο το Λούτον «ζει» από το εργοστάσιο της Βόξολ. Το κλείσιμο θα μετατρέψει ολόκληρη την πόλη σε φάντασμα. Και το ίδιο συμβαίνει με όλα τα άλλα εργοστάσια της GM σε ολόκληρο τον κόσμο. Το σύνθημα του Σηάτλ, της Πράγας και της Νίκαιας «οι άνθρωποι πάνω από τα κέρδη» συνδέει σήμερα το Λούτον με εκατομμύρια αγωνιστές, που παλεύουν ενάντια στην κυριαρχία των πολυεθνικών, σε ολόκληρο τον κόσμο.

100 φύλλα Εργατ

Ενάντια στο κεφάλαι

ΓΙΑ ΤΟ ΣΟ

Η Εργατική Δημοκρατία συμπληρώνει με αυτό το τεύχος 100 φύλλα. Ξεκίνησε να βγαίνει το καλοκαίρι του 1991 αμέσως μετά τον πόλεμο στο Κόλπο και σε μια περίοδο που οι μεγάλες δυνάμεις προσπαθούσαν να επιβάλουν τη «νέα τάξη» τους. Απο την πρώτη στιγμή ξεκαθάριζε πως η «νέα τάξη» προς την οποία υποκλίνονταν όλοι ήταν μια ιμπεριαλιστική τάξη που θα έφερνε νέους πολέμους και καταστροφές.

Μέσα σε αυτά τα 100 πρώτα φύλλα απεικονίζονται οι μάχες που έδωσε η Εργατική Δημοκρατία:

- Για να δείξει ότι αυτό που κατέρευσε στην ΕΣΣΔ και τις άλλες χώρες του ανατολικού μπλόκ δεν είχε καμιά σχέση με σοσιαλισμό. Ηταν και αυτές ταξικές κοινωνίες όπως και στη Δύση. Ηταν καθεστώτα κρατικού καπιταλισμού εξίσου καταπιεστικά και εκμεταλευτικά με τα υπόλοιπα.
- Ενάντια στον εθνικισμό και τον πόλεμο. Οταν η αριστερά μασούσε τα λόγια της για τη συναυλία Ρουβά - Κουτ η Εργατική Δημοκρατία καλούσε ανοιχτά για συμμετοχή στην συναυλία επαναπροσέγγισης. Οταν ζητούσαν τους S-300, η Εργατική Δημοκρατία ζητούσε την ακύρωση τους. Συμμετείχε και στήριξε με όλες της τις δυνάμεις όλες τις εκδηλώσεις επαναπροσέγγισης και καθε τι που χτίζει την φιλία και την εμπιστοσύνη ανάμεσα στους απλούς ανθρώπους των δυο πλευρών.
- Ενάντια στο ρατσισμό. Με όλες τις της δυνάμεις εδωσε την μάχη για να υπερασπιστεί τα δικαιώματα των ξένων εργατών με σύνθημα ανοιχτά σύνορα για τους μετανάστες. Πρωτοστάτησε στις έστω και λίγες αντιρατσιστικές εκδηλώσεις που έγιναν.
- Βρέθηκε πάντα στο πλευρό των έργατών στ
στις απεργίες και τις διαδηλώσεις στο τσιμεντο
στις οικοδομές, στα ξενοδοχεία. Εδωσε μαζί με
κούς την μάχη για πραγματική δημόσια και δωρ
Παιδεία.
- Εδωσε μαζί με την αριστερά τη μάχη για ν
θηκε στη πρώτη γραμμή στη κόντρα ενάντια στ
Απο την πρώτη στιγμή της εκλογής της κυβέρν
προοπτική και τη δυνατότητα ανατροπής της μ
ξης. Σε κάθε μεγάλη επίθεση της κυβέρνησης,
όταν χιλιάδες εργαζόμενοι συγκρούονταν με τη
συνολικής σύγκρουσης και της ανατροπής.
- Προβαλλε τις κινητοποιήσεις των εργαζομέν
πιταλιστική διάθεση όπως αυτή εκφράστηκε στ
Πράγας, της Νίκαιας, του Νταβός και αλλού.

Πάρτυ για τα 100 φύλλα της
Το Σάββατο 3 Μάρ
στο χώρο της πρώην Λαϊκ
με σνάκς κ
Εισοδος 5

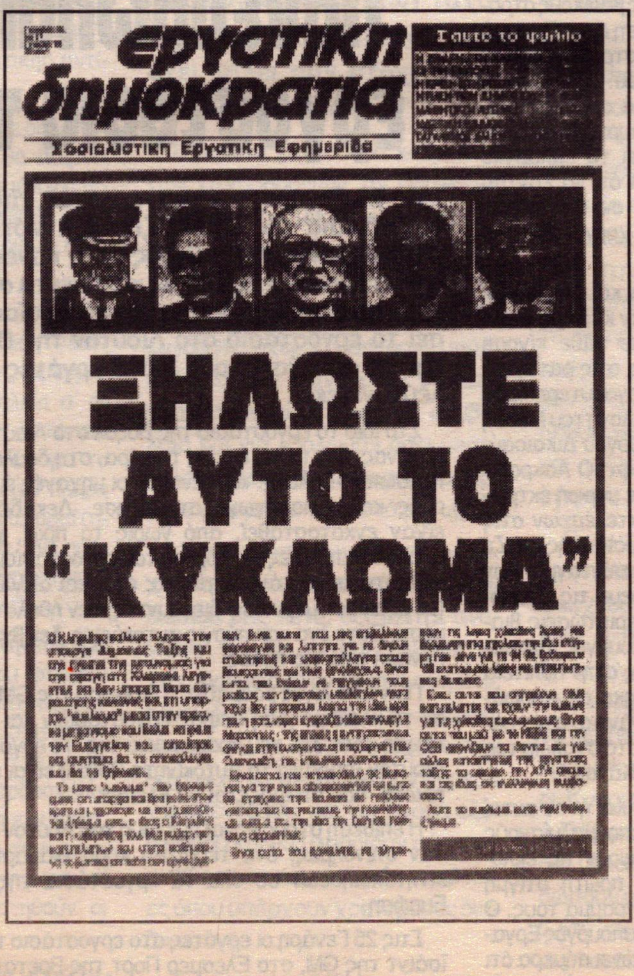

τική Δημοκρατία

αιο και τον εθνικισμό

ΣΙΑΛΙΣΜΟ

γιναν.

ατών στις μικρές και μεγάλες μάχες που έδιναν, τσιμεντοποιείου του Βασιλικού, στα παπουτσάδικα, μαζί με τους εκπαιδευτικούς και τους νοσηλευτι- και δωρεάν ιατροφαρμακευτική περίθαλψη και

η για να μην βγεί στην εξουσία ο Κληρίδης. Βρέ- ντια στην αποκατάσταση των πραξικοπηματιών. κυβέρνησης Κληρίδη δεν έπαψε να προβάλλει την ς της μέσα απο τους αγώνες της εργατικής τά- νησης; αυξηση ΦΠΑ, κόψιμο ΑΤΑ, φορολογίες, αν με την κυβέρνηση πρόβαλλε την προοπτική της ής.

γαζομένων σε ολόκληρο τον κόσμο και την αντικα- τηκε στις μεγάλες κινητοποιήσεις του Σιάτλ, της λλού.

ια της Εργατικής Δημοκρατίας
Μάρτη, ώρα 8:00 μμ,
Λαϊκής Σκηνής στο Καϊμακλι
άκς και ποτα
οδος 5 λίρες

Σημερα, εκατομμύρια εργαζόμενοι, νεολαίοι και άλλοι αγωνιστές σε ολόκληρο το κόσμο κινητοποιούνται ενάντια στο σύστημα που σπέρνει πολέμους, φτώχεια, καταστροφή του περιβάλλοντος και ρατσισμό. Γι άλλη μια φορά η προοπτική της ανατροπής είναι ανοιχτή. Μέσα στα τελευταία λίγα χρόνια είδαμε συγκλονιστικές ανατροπές και επαναστάσεις, στην ινδονησία, την Αλβανία, την Σερβία, την κατάρρευση του άπαρχαϊντ στην Νότια Αφρική.

Αν ολες αυτές οι εξεγέρσεις δε οδήγησαν στην ανατροπή του ίδιου του συστήματος αυτό οφείλεται στις προδοσίες των σοσιαλδημοκρατικών και σταλινικών κομμάτων. Η έλλειψη επαναστατικών κομμάτων της εργατικής τάξεις που θα μπορούσαν να μπούν μπροστά και να σπρώξουν προς αυτή την κατεύθυνση ήταν το κρίσιμο σημείο. Τετοια κόμματα βέβαια δεν κτίζονται στο άψε σβήσε, όταν θα φτάσει η κρίσιμη στιγμή της σύγκρουσης αλλα θα πρέπει να κτιστούν και να προετοιμαστούν απο πρίν για να μπορέσουν να αξιοποιήσουν τις επαναστατικές συνθήκες που εμφανίζονται ξανά και ξανά.

Προς αυτή την κατεύθυνση είναι που προσπαθεί να συμβάλει η Εργατική Δημοκρατία - στο χτίσιμο ενός Σοσιαλιστικού Εργατικού Κόμματος στη Κύπρο. Ενός κόμματος που να στηρίζεται στην εργατική τάξη και να στηρίζει με τη σειρά του τους αγώνες τις εργατικής τάξης.

Μέσα απο τα πρώτα αυτά 100 φύλλα κάναμε κάποια μικρά ίσως αλλά σημαντικά βήματα προς αυτή τη κατεύθυνση. Με την δική σας βοήθεια και συμμετοχή μπορούμε να κάνουμε πολύ περισσότερα.

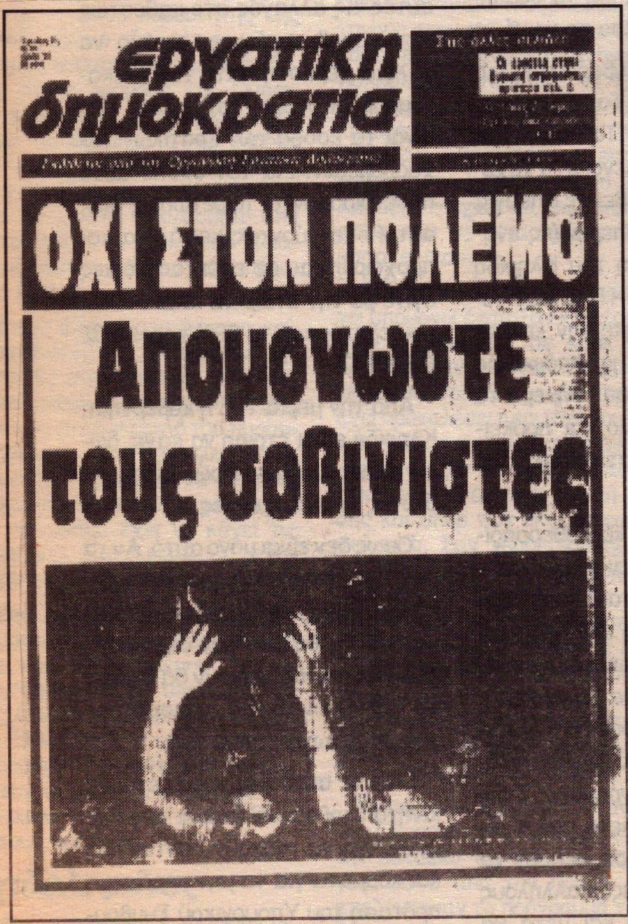

ΕΣΥ

ΔΩΡΕΑΝ ΥΓΕΙΑ ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ ΤΟ ΜΟΝΟ ΕΘΝΙΚΟ ΣΧΕΔΙΟ ΥΓΕΙΑΣ

Στις 17 Γενάρη οι τραπεζιτικοί έκαναν δίωρη στάση εργασίας και την επόμενη στις 18 Γενάρη το ίδιο έκαναν οι δημόσιοι με πορεία προς την Βουλή, διαμαρτυρόμενοι για την προώθηση του Νέου Σχεδίου Υγείας (ΕΣΥ) στην Βουλή. Επίσης προειδοποιούν με επ' αόριστον απεργία σε περίπτωση που ψηφιστεί και τεθεί σε εφαρμογή.

"Δεν μπορούμε να μιλούμε για κράτος πρόνοιας και αλληλεγγύης, όταν σημειώνονται αυτά τα φαινόμενα. Αυτό είναι αδιανόητο και δεν μπορούν να σκέφτονται μόνο τους εαυτούς τους." Με αυτή την επίθεση ενάντια στους δημόσιους υπαλλήλους και την συνδικαλιστική τους οργάνωση ο υπουργός προσπαθεί να ρίξει στάχτη στα μάτια για το ποιος ευθύνεται για την "φτωχής ποιότητας ιατροφαρμακευτική περίθαλψη", όπως παραδέχεται, που παρέχεται από τα νοσοκομεία.

ΕΣΥ

Η βασική φιλοσοφία του ΕΣΥ είναι η υποχρεωτική συμμετοχή όλων στο σχέδιο και η αποκοπή κάθε μήνα 2% του μισθού από κάθε εργαζόμενο.

Σύμφωνα με το νομοσχέδιο για το ΕΣΥ ο ασθενής, από οποιοδήποτε αρρώστια κι αν πάσχει, δεν δικαιούται να καταφύγει απευθείας σε γιατρό της αντίστοιχης ειδικότητας, ακόμα και στις περιπτώσεις που είναι φανερό ότι χρειάζεται μια εξειδικευμένη φροντίδα (καρδιοπαθείς, βρέφη). Αρχικά πρέπει να επισκεφτεί τον προσωπικό του γιατρό (γενικό παθολόγο), που θα αποφασίσει αν χρειάζεται και σε ποιο στάδιο τον ειδικό γιατρό. Αυτό θα σημαίνει χάσιμο χρόνου, καμιά φορά καθοριστικό για τη υγεία του ασθενούς, ταλαιπωρία και άγχος.

Τα θύματα αυτού του σχεδίου θα είναι οι εργαζόμενοι που θα είναι αναγκασμένοι να καταφεύγουν στις υπηρεσίες του ΕΣΥ ενώ ο υπουργός Υγείας και όλο του το σινάφι, οι αστοί, θα αγοράζουν όποια ιατρική υπηρεσία έχουν ανάγκη, είτε στις πολυκλινικές της Κύπρου ή του εξωτερικού.

Η κύρια επιχειρηματολογία του υπουργού Υγείας υπέρ του ΕΣΥ στηρίζεται στο εξής: Το κόστος για την Υγεία έχει αυξηθεί λόγω της αύξησης του ορίου ζωής, της αύξησης ασθενειών όπως καρκίνων, διαβήτη, καρδιακών παθήσεων κλπ ανάμεσα στον πληθυσμό, που απαιτούν εξειδικευμένη και άρα πιο ακριβή περίθαλψη, της δαπανηρής ιατρικής τεχνολογίας και της εμφάνισης νέων φαρμάκων.

Επιπλέον, η εισαγωγή του ΕΣΥ θεωρείται αναγκαία, γιατί τα υπάρχοντα κρατικά νοσοκομεία δεν μπορούν να ανταποκριθούν στις αυξημένες ανάγκες παροχής υπηρεσιών Υγείας. Πολύ σωστά.

Πως λύνεται όμως το πρόβλημα του κόστους και της ανεπάρκειας των σημερινών κρατικών υπηρεσιών κατά τον υπουργό;

Τα κρατικά νοσοκομεία πρέπει να μετατραπούν σε ανώνυμες κρατικές εταιρείες που να ανταγωνίζονται πάνω σε ίσους όρους τον ιδιωτικό τομέα. Δηλαδή και ο τομέας της Υγείας να λειτουργεί με ιδιωτικοοικονομικά κριτήρια δηλ. με βάση το κέρδος. Η συλλογιστική του είναι ότι μόνο ο ανταγωνισμός θα φέρει την αναβάθμιση των νοσοκομείων.

Ποιός πληρώνει

Το δεύτερο σημείο αιχμής του ΕΣΥ είναι η χρέωση του κόστους της ιατροφαρμακευτικής περίθαλψης συνολικά στους εργαζόμενους για αυτό και η επίθεση ενάντια στους δημόσιους υπαλλήλους που πρέπει να παραιτηθούν των προνομίων τους δηλαδή, του κεκτημένου δικαιώματος της δωρεάν ιατροφαρμακευτικής περίθαλψης, τάχα σαν ένδειξη κοινωνικής αλληλεγγύης!

Η κυβέρνηση άρχισε εδώ και μία δεκαετία να προετοιμάζει το έδαφος για την εφαρμογή του ΕΣΥ. Η κατάργηση του χαρτιού από τον κοινοτάρχη που εξασφάλιζε δωρεάν πρωτοβάθμια περίθαλψη στα χαμηλά στρώματα (χαμηλόμισθους εργαζόμενους, συνταξιούχους, άπορους) και τους ανασφάλιστους, η χρέωση 10% της αξίας των φαρμάκων, η χρέωση των υπηρεσιών των Πρώτων Βοηθειών, η αύξηση στα νοσήλια από τον Γενάρη είναι μερικά από τα μέτρα της κυβέρνησης προς αυτή την κατεύθυνση.

Όπως και στην περίπτωση των ημικρατικών οργανισμών η ανάγκη δήθεν "εκσυγχρονισμού και της αναβάθμισης" γίνεται ο δούρειος ίππος για το ξήλωμα των κοινωνικών υπηρεσιών και την καταπάτηση των κεκτημένων των εργαζομένων σ' αυτές.

Δαπάνες για Υγεία

Καμία εμπιστοσύνη και πίστη στις υποσχέσεις του Υπουργού Υγείας ότι θα διασφαλιστούν τα κρατικά νοσοκομεία, οι θέσεις και οι όροι εργασίας των εργαζομένων σ' αυτά ακόμα και αν περιλαμβάνονται στις πρόνοιες του νομοσχεδίου. Αυτή η υποχώρηση είναι για να υπερπηδήσει το σκόπελο της εργατικής αντίστασης.

Εκείνο που χρειαζόμαστε δεν είναι ένα Σχέδιο Υγείας που θα παίρνει πίσω έστω και το περιορισμένο δικαίωμα στην δωρεάν υγεία και θα φορτώνει το κόστος στους ίδιους τους ασθενείς.

Εκείνο που χρειάζεται είναι να παλέψουμε για ένα Σχέδιο Υγείας που θα παρέχει δωρεάν ιατροφαρμακευτική κάλυψη και νοσηλεία σ' όλους τους εργαζόμενους. Αυτό σημαίνει αύξηση των δαπανών για το κτίσιμο νοσοκομείων, για τον πλήρη εξοπλισμό τους με όλα τα απαραίτητα σύγχρονα μηχανήματα, για προσλήψεις ιατρικού και νοσηλευτικού και βοηθητικού προσωπικού.

Αυτή η διεκδίκηση από την πλευρά των εργαζόμενων και του φτωχού κόσμου δεν είναι απραγματοποίητη. Τα λεφτά υπάρχουν αλλά σπαταλιούνται στους εξοπλισμούς ή τα καταχρώνται οι πλούσιοι, οι κερδοσκόποι του χρηματιστηρίου και η εκκλησία. Μόνο από την φορολογία τους μπορούν να εξασφαλιστούν σημαντικοί πόροι για να χρηματοδοτηθούν οι κοινωνικές υπηρεσίες.

Μυριάνθη Λοΐζου

ΤΑΧΥΔΡΟΜΕΙΑ

Ποιός έχει σειρά για ξεπούλημα μετα τα ταχυδρομεία;

Το Υπουργικό Συμβούλιο ενέκρινε την πρόταση για μετατροπή του Τμήματος Ταχυδρομικών Υπηρεσιών σε εταιρία ιδιωτικού δικαίου κατά το πρότυπο των γαλλικών ταχυδρομείων (La Poste). Στην ουσία πρόκειται για τη σταδιακή ιδιωτικοποίηση των ταχυδρομείων που από το 1996 έχει βάλει σαν στόχο η κυβέρνηση Κληρίδη.

Σύμφωνα με το νέο καθεστώς των Ταχυδρομείων, αν εγκριθεί η πρόταση του υπουργικού από τη βουλή, τα Ταχυδρομεία θα διευθύνονται από ένα διοικητικό συμβούλιο. Οι υφιστάμενοι υπάλληλοι θα εργοδοτούνται σαν δημόσιοι υπάλληλοι ενώ οι καινούργιοι θα προσλαμβάνονται με ιδιωτικά συμβόλαια και για «δόλωμα» όσοι υπάλληλοι θέλουν θα μπορούν να πάρουν ένα μικρό ποσοστό μετοχών.

Η μετατροπή των κρατικών Ταχυδρομείων σε εταιρεία ιδιωτικού δικαίου μας λένε, θεωρείται αναγκαία για να αντεπεξέλθουν τα Ταχυδρομεία στον ανταγωνισμό με τους ιδιώτες. Κατά τον Αβέρωφ Νεοφύτου οι ιδιώτες έχουν την ευχέρεια να αποφασίζουν σήμερα για επενδύσεις και για αγορά εξοπλισμού και να υλοποιούν αύριο σε αντίθεση με τις κρατικές υπηρεσίες όπου υπάρχουν χρονοβόρες διαδικασίες.

Το ερώτημα βέβαια είναι γιατί δεν απλοποιούνται οι γραφειοκρατικές διαδικασίες παρά που χρειάστηκαν λ.χ. 10 χρόνια για να αγοραστεί ο εξοπλισμός για την ηλεκτρονική διαλογή της αλληλογραφίας όλης της Κύπρου; Γιατί δεν ξοδεύονται λεφτά για επενδύσεις και για προσωπικό έτσι που να προσφέρονται καλύτερες και φθηνότερες υπηρεσίες και να εξυπηρετείται γρηγορότερα το κοινό;

Τα σχέδια της κυβέρνησης για ιδιωτικοποίηση των Ταχυδρομείων έγιναν από παλιά. Τον Οκτώβρη του 1996 οι εργαζόμενοι στα ταχυδρομεία είχαν κατέβει σε απεργία και απέσχαν από υπερωρίες ενάντια στην απόφαση του Κληρίδη για ιδιωτικοποίηση. Η ΠΑΣΥΔΥ τότε διαπραγματεύτηκε την «παγοποίηση» εκείνης της απόφασης την οποία «ξεπάγωσε» σήμερα το υπουργικό συμβούλιο και πρόκειται να κατατεθεί στη βουλή για έγκριση.

Πίσω από τον όρο «ελευθεροποίηση», που σερβίρεται για να αποφευχθούν όσο γίνεται οι αντιδράσεις, μεθοδεύεται η ιδιωτικοποίηση κι άλλων δημόσιων και ημικρατικών οργανισμών: τα αεροδρόμια, τα λιμάνια, η Ηλεκτρική, οι Τηλεπικοινωνίες, το ΡΙΚ, τα Διυλιστήρια, οι Κυπριακές Αερογραμμές. Στην ΑΤΗΚ με το επικείμενο νομοσχέδιο μετοχοποίησης σκοπεύουν να δώσουν αρχικά στους υπαλλήλους 5-6% των μετοχών και μετά θα ακολουθήσει η διάθεση άλλων μετοχών στους ιδιώτες.

Σήμερα 30 περίπου ιδιωτικές εταιρείες που δραστηριοποιούνται στον τομέα των ταχυδρομικών υπηρεσιών έχουν ετήσια έσοδα γύρω στα 5 εκατομμύρια λίρες τον χρόνο, το ένα τρίτο δηλαδή της αγοράς. Είναι με πολλή ανυπομονησία που περιμένουν οι εταιρείες αυτές τις αλλαγές στο καθεστώς των ταχυδρομείων με στόχο να βάλουν χέρι στην πίτα των 11 εκατομμυρίων λιρών τον χρόνο που είναι τα έσοδα των κρατικών ταχυδρομείων. Για τον σκοπό αυτό προετοιμάζονται πυρετωδώς όλοι αυτοί επενδύοντας κεφάλαια και προχωρώντας σε επέκταση όπως έγινε με την εταιρεία *«ΑΒΑΚΟΜ»* που εξαγόρασε το 60% της *«ΑΚΙΣ ΕΞΠΡΕΣ»*.

Από την μεριά της η κυβέρνηση Κληρίδη είναι έτοιμη να κάνει δώρα εκατομμυρίων λιρών στους ιδιώτες επιχειρηματίες.

Όμως δεν είναι μόνο αυτό. Αν τα ταχυδρομεία ιδιωτικοποιηθούν δεκάδες εργαζόμενοι με τις οικογένειες τους θα βρεθούν στο δρόμο κι αυτοί που θα μείνουν θα πρέπει να αυξήσουν ακόμα περισσότερο την παραγωγικότητα τους.

Είναι γι' αυτό που χρειάζεται να κινητοποιηθούν οι ίδιοι οι εργαζόμενοι για να πιέσουν συντεχνίες και κόμματα για να μην περάσει η πρόταση του Υπουργικού Συμβουλίου από τη βουλή για το ξεπούλημα των ταχυδρομείων.

ΚΥΒΕΡΝΗΤΙΚΟΙ ΓΙΑΤΡΟΙ

Η πετυχεμένη 24ωρη θέλει και συνέχεια

Η καθ'όλα πετυχεμένη 24ωρη απεργία των γιατρών ανάγκασε την κυβέρνηση να αναδιπλωθεί και να υποβάλει νέα πρόταση για τα αιτήματα των κυβερνητικών γιατρών.

Η κυβέρνηση βλέποντας την αυτοπεποίθηση και την αποφασιστικότητα των γιατρών μέσα απο την δυναμική απεργία τους, αλλά και την συμπαράσταση που βρήκαν απο τον απλό κόσμο, (ακόμα και τα κανάλια δεν βρήκαν καποιους να κάνουν δηλώσεις ενάντια στα μέτρα των γιατρών), έκανε ενα βήμα πίσω σαν μια κίνηση τακτικής υποχώρησης, χωρίς όμως να λύσει τα προβλήματα των κυβερνητικών γιατρών.

Η απεργία ήταν καθολική. Ολοι απεργούσαν εκτός το προσωπικό ασφαλείας. Πραγματοποίησαν παγκύπρια Γενική Συνέλευση, στο κατάμεστο αμφιθέατρο του Νοσοκομείου Λευκωσίας οπου η μαζικότητα και οι παρεμβάσεις απο τα κάτω των απλών γιατρών σκορπούσαν τον ενθουσιασμό και ανέβαζαν την αυτοπεποίθηση τους. Ολοι τους συνειδητοποίησαν την δύναμη που είχαν ενωμένοι και όλοι μαζί πήγαν πορεία στο προεδρικό με μεγάλο πανώ και με ευφάνταστα πίκετ και συνθήματα. Ομως αυτό δέν φτάνει, χρειάζεται και συνέχεια.

Η κυβέρνηση και στη νέα πρόταση της δεν έχει ικανοποιίσει δύο απο τα βασικά αιτήματα των γιατρών, την σύνταξη και την μισθολογική αναβάθμιση και συνεχίζει να κρατά την ίδια σκληρή και αδιάλακτη στάση.

Η ηγεσία της ΠΑ.ΣΥ.Κ.Ι κατεβάζει την νέα πρόταση του υπουργείου υγείας ξανά στις Γενικές Συνελεύσεις παρόλο που ακόμα και η ιδια ξέρει πως αυτή δέν ικανοποιεί τους γιατρούς.

Ο στόχος όμως των κυβερνητικών γιατρών δέν είναι ένας «έντιμος συμβιβασμός» αλλά να δωθούν επιτέλους λύσεις που να ικανοποιούν τα δίκαια αιτήματα τους που παραμένουν εδώ και πολλά χρόνια άλυτα και όλοι παραδέχονται, ακόμα και ο ίδιος ο υπουργός, οτι είναι δίκαια.

Οι γιατροί πιέζουν για νέες δυναμικές κινητοποιήσεις και απεργίες. Ακομα και η ίδια η ηγεσία της ΠΑΣΥΚΙ παραδέχεται πως πολλοί γιατροί της βάζουν πιέσεις για να προχωρήσει σε απεργία και πως στην τελευταία συνέλευση ακούστηκαν πολλές «ακραίες θέσεις». Δηλαδή πολλοί γιατροί τους ζητούν να κλείσουν τα νοσοκομεία.

Αυτό βέβαια δεν είνα καθόλου «ακραίες θέσεις», είναι η μόνη γλώσσα που καταλαμβαίνει αυτή η κυβέρνηση και ο μόνος δρόμος μέσα απο τον οποίο μπορούν να κερδίσουν τα δίκαια αιτήματα τους. Αυτό φάνηκε καθαρά με την πετυχεμένη 24ωρη η οποία έφερε άμεσα αποτελέσματα. Ανάγκασε τον υπουργο να ορίσει αμέσως ημέρα και ώρα συνάντησης και να δώσει νεες προτάσεις, ενώ μόλις λίγες μέρες πρίν επιδεικτικά μπροστά στα κανάλια περιφρονούσε την ίδια την ηγεσία των γιατρών αρνούμενος να τους δεχτεί καν στο γραφείο του. Τα μέτρα των γιατρών έσπασαν το πάγωμα των αιτημάτων και άνοιξαν τον δρόμο και σ'αλλους κλάδους αφού η κυβέρνηση αναγκάστηκε να κάνει πίσω και να διαπραγματευτεί μαζί τους.

Οι γιατροί πρέπει να απορρίψουν τη νέα πρόταση και να βάλουν στις νέες Γενικές Συνελεύσεις την προοπτική της νίκης. Εάν η ηγεσία δεν το κάνει, πρέπει οι ίδιοι οι γιατροί απο τα κάτω να το κάνουν, με δικές τους προτάσεις για νέες απεργιακές κινητοποιήσεις αλλά και στην κλιμάκωση των μέτρων. Η απεργία και οι μαζικές και δυναμικές κινητοποιήσεις με σύνθημα «Η ΥΓΕΙΑ ΠΑΝΩ ΑΠΟ ΤΑ ΚΕΡΔΗ» ειναι ο μόνος δρόμος να κερδίσουν οι γιατροί και να ανοίξουν το δρόμο για να σπάσει το πάγωμα των αιτημάτων των και στους άλλους κλάδους και να έχουν στο πλευρό τους κάθε εργαζόμενο.

Ν.Α.

ΚΑΘΗΓΗΤΕΣ

Οχι στα ξεπουλήματα, ενότητα και κοινή δράση απο τα κάτω

Τελικά η ηγεσία της ΟΕΛΜΕΚ κατάφερε να περάσει από τις συνελεύσεις των καθηγητών, την συμφωνία που έκανε με το υπουργείο. Βάζοντας το εκβιαστικό δίλημμα αποδοχή της πρότασης ή θα σας σύρουμε σε επ'αόριστον απεργία, παρουσιάζοντας δηλαδή την προοπτική της απεργίας σαν καταστροφή, μπόρεσε να κερδίσει την πλειοψηφία στις εκλογές με ποσοστό γύρο στο 70%.

Από τους 4.718 καθηγητές, ψήφισαν 4.123 από τους οποίους, 2.878 ψήφισαν υπέρ (γύρο στο 70%), 554 (13.4%) ψήφισαν δυναμικά μέτρα, ενώ ένα ποσοστό γύρο στο 17% (700) έριξαν λευκό ή άκυρο. Σημαντική ήταν επίσης και η αποχή που σημειώθηκε και ξεπέρασε τον αριθμό των 500 καθηγητών.

Ηταν φανερό από την αρχή ότι οι επιλογές της ηγεσίας της ΟΕΛΜΕΚ θα οδηγούσαν το κλάδο των καθηγητών στην απομόνωση και σε αδιέξοδο. Ο σημερινός συμβιβασμός, που ας σημειωθεί ότι εκτός κάποια ανακατανομή στις θέσεις προαγωγής είναι η ίδια συμφωνία που οι καθηγητές αρχικά είχαν απορρίψει, είναι η απόδειξη των λανθασμένων επιλογών της ηγεσίας.

Η διάθεση για αγώνα μέσα τους καθηγητές για αντιμετώπιση των προβλημάτων που δημιουργεί στην εκπαίδευση η πολιτική της λιτότητας και των περικοπών που ακολουθεί η κυβέρνηση ήταν ολοφάνερη. Η ηγεσία της ΟΕΛΜΕΚ όμως βρέθηκε να είναι πολύ πίσω από την διάθεση των απλών καθηγητών. Ετσι αντί να οργανώσει και να δώσει προοπτική στο αγώνα των καθηγητών κατάφερε στο τέλος να βάλει φρένο και να πνίξει την διάθεση τους.

Οι κινητοποιήσεις των δασκάλων με αίτημα την εξίσωση όλων των εκπαιδευτικών έδωσαν αρχικά την ελπίδα ότι μπορούσαν να αποτελέσουν την ευκαιρία για κοινή δράση των εργαζομένων σε όλες τις βαθμίδες της εκπαίδευσης. Η ηγεσία της ΟΕΛΜΕΚ όμως αντί να δηλώσει την συμπαράσταση της στα αιτήματα των δασκάλων και να τους καλέσει σε κοινή δράση για την από κοινού αντιμετώπιση των προβλημάτων που υπάρχουν στα σχολεία, επέλεξε την αντιπαράθεση.

Αντί να οδηγήσει την διάθεση των καθηγητών στην ενότητα και την κοινή δράση όλων, που θα έδινε μια τεράστια δύναμη διεκδίκησης στους εκπαιδευτικούς, έσπρωξε τους καθηγητές σε κινητοποιήσεις με κουδουνίστρες να χλευάζουν και να ειρωνεύονται το επάγγελμα κάποιων άλλων συναδέλφων τους, δίνοντας έτσι την ευκαιρία στο υπουργό να εμφανίζεται σαν ο διαιτητής ανάμεσα σε δύο κομμάτια των εκπαιδευτικών που συγκρούονται για τα στενά οικονομικά τους συμφέροντα χωρίς να τους ενδιαφέρει το μέλλον της παιδείας. Αποτέλεσμα αυτής της επιλογής ήταν να απομονωθεί ο κλάδος των καθηγητών από τους πιο κοντινούς του σύμμαχους που είναι οι δάσκαλοι. Το πάρε δώσε που άνοιξε μετά η ηγεσία της ΟΕΛΜΕΚ με τον Υπουργό ήταν φυσικό να οδηγήσει σε ξεπούλημα και να δώσει την δυνατότητα στην ηγεσία να εκβιάζει τους καθηγητές με το συμφωνία ή το χάος.

Η «Προοδευτική κίνηση» παρά το ότι θέλησε να κρατήσει αντιπολιτευτική στάση απέναντι στις επιλογές της πλειοψηφίας του κεντρικού συμβουλίου της ΟΕΛΜΕΚ (Αλλαγή, ΔΗΚΙ, Συνεργασία), η τελική της πρόταση για λευκή ψήφο δεν έδινε ούτε στήριξη αλλά ούτε και προοπτική σε όλους εκείνους τους καθηγητές που ήθελαν να κοντράρουν την ηγεσία τους. Αποδέχτηκε στην ουσία την λογική του συμβιβασμού χωρίς να κάνει τίποτα για να το αποτρέψει, απλά έκφρασε την διαμαρτυρία της.

Παρόλα αυτά οι 554 καθηγητές που ψήφισαν δυναμικά μέτρα, η μεγάλη αποχή γύρο στους 500 και 700 που έριξαν λευκό ή άκυρο δείχνουν ότι η δύναμη για να ανατραπεί η συμφωνία της ηγεσίας με το υπουργείο υπήρχε. Αυτό που έλειπε ήταν η προοπτική. Ηταν κάποιος που να μπορεί να πεί ότι ναι μπορούμε να απορρίψουμε αυτήν την συμφωνία και προχωρούμε σε δυναμικά μέτρα χτίζοντας στην προοπτική της ενότητας και της κοινής δράσης όλων των εργαζομένων στην εκπαίδευση. Είναι καιρός αφού οι ηγεσίες δεν μπορούν αλλά ούτε και θέλουν την πρωτοβουλία για το χτίσιμο αυτής της κίνησης να την πάρουν οι ίδιοι οι καθηγητές από τα κάτω.

Πέτρος Μιχαήλ

εργατικη δημοκρατια

Παλευουμε για

Σοσιαλισμο μεσα απο την ανεξαρτητη δραση της εργατικης ταξης

Οι εργατες δημιουργουν ολο τον πλουτο μεσα στον καπιταλισμο. Μια νεα κοινωνια απαλλαγμενη απο την εκμεταλλευση, ο σοσιαλισμος μπορει να δημιουργηθει μονο οταν οι εργατες παρουν συλλογικα στα χερια τους τον ελεγχο ολου του κοινωνικου πλουτου και προγραμματισουν την παραγωγη και τη διανομη συμφωνα με τις ανθρωπινες αναγκες.

Επανασταση και οχι ρεφορμισμο

Ο καπιταλισμος δεν παιρνει διορθωσεις. Πρεπει να ανατραπει με την εργατικη δραση. Δεν υπαρχει κοινοβουλευτικος δρομος προς μια τετοια αλλαγη. Το κοινοβουλιο, ο στρατος, η αστυνομια, η δικαιοσυνη, ολο το αστικο κρατος λειτουργει για να προστατευει το συμφερον της αρχουσας ταξης. Η εργατικη ταξη θα χρειαστει το δικο της κρατος, στηριγμενο στην αμεση δημοκρατια, στα συμβουλια αντιπροσωπων απ' τους χωρους δουλειας και στην εργατικη πολιτοφυλακη.

Διεθνισμο και οχι «σοσιαλισμο σε μια μονο χωρα» ή «σοσιαλισμο με εθνικα χρωματα»

Η εμπειρια της Ρωσιας αποδεικνυει οτι ακομα και μια νικηφορα εργατικη σοσιαλιστικη επανασταση οπως ο Οκτωβρης του 1917 δεν μπορει να επιβιωσει σε απομονωση. Τα καθεστωτα της ΕΣΣΔ μετα την επικρατηση του σταλινισμου, της Κινας και των αλλων ανατολικων χωρων ειναι κρατικοι καπιταλισμοι οπου η εκμεταλλευση και η καταπιεση της εργατικης ταξης δεν διαφερει απο τη Δυση. Γι' αυτο, υποστηριζουμε τις εργατικες εξεγερσεις εναντια στη γραφειοκρατικη αρχουσα ταξη αυτων των χωρων.

Υποστηριζουμε ολα τα εθνικοαπελευθερωτικα κινηματα που αντιστεκονται στην ιμπεριαλιστικη καταπιεση. Η δυναμη που θα τσακισει τελειωτικα τον ιμπεριαλισμο ειναι η ενοτητα της εργατικης ταξης σε διεθνη κλιμακα απο την Νεα Υορκη ως τη Σεουλ και απο το Λονδινο ως το Σαο Παολο.

Αντιπαλευουμε καθε μορφη σοβινισμου, ρατσισμου ή σεξιστικων διακρισεων που απειλει να διασπασει τους εργατες.

Απεναντι στην αντιτουρκικη πολεμοκαπηλεια της «δικης μας» αρχουσας ταξης υποστηριζουμε το συνθημα Ελληνες και Τουρκοι εργατες ενωμενοι.

Ειμαστε αντιθετοι στην καταπιεση των τουρκοκυπριων, τον οικονομικο, πολιτικο, και πολιτιστικο αποκλεισμο που τους επιβαλλει η δικης μας αρχουσα ταξη και υποστηριζουμε το δικαιωμα τους στην αυτοδιαθεση.

Επαναστατικο Κομμα της εργατικης πρωτοποριας

Η εργατικη ταξη μπορει να απολευθερωσει τον εαυτο της και ολους τους καταπιεσμενους μεσα απο τη δικη της δραση. Για να κερδηθουν ολα τα κομμάτια της ταξης σε αυτη την παλη ειναι απαραιτητο να οργανωθουν τα πιο ξεκαθαρα και μαχητικα τμηματα σε ενα επαναστατικο εργατικο κομμα. Ενα τετοιο κομμα μπορει να πειθει τους εργατες για την επαναστατικη προοπτικη παρεμβαινοντας στους μαζικους αγωνες. Ειμαστε αντιθετοι σε καθε αντιληψη υποκαταστασης της ταξης, απ' οπου και αν προερχεται.

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ

Ψωμί και Τριαντάφυλλα

Κεν Λόουτς

«Μου άρεσε η ιδέα να δείξω πως οι εργάτες αντιστέκονται στην καρδιά του κτήνους»

«Ψωμί και Τριαντάφυλλα» είναι ο τίτλος της τελευταίας ταινίας του άγγλου αριστερού σκηνοθέτη Κεν Λόουτς γνωστού από τις ταινίες «Γη και Ελευθερία», «Το Τραγούδι της Κάρλα», «Λέιντι Μπερντ - Λέιντι Μπερντ» και «Βροχή από Πέτρες».

Για την ταινία έγραφε πέρσι από τις Κάννες ο απεσταλμένος της εφημερίδας Ελευθεροτυπία (53ο Κινηματογραφικό Φεστιβάλ), κριτικός κινηματογράφου Ν. Μικελίδης, «*Εντυπωσίασε χάρη στη διαύγεια και την πολιτική της δύναμη...Ο Λόουτς, στο κοινωνικά στρατευμένο πνεύμα που πάντα κυριαρχεί στα θέματά του, αντιμετωπίζει με ειλικρίνεια, ανθρωπιά και τόλμη το υλικό του, συνδυάζοντας τον αγώνα των καθαριστών με μια ερωτική ιστορία (ανάμεσα στην Μάγια και τον Σαμ) για να φτιάξει μια ταινία που συγκινεί άμεσα. Από τις πράγματι πιο δυνατές στιγμές της ταινίας είναι εκείνη ανάμεσα στις δύο αδελφές; όπου η Ρόζα αποκαλύπτει στην έντρομη Μάγια τα φριχτά πράγματα που ήταν αναγκασμένη να κάνει για να μπορεί να στέλνει σ' αυτήν και τους γονείς της χρήματα στο Μεξικό, αλλά και για να βρει δουλειά στην Μάγια στην Αμερική. Σκηνή που δείχνει τη δύναμη του Λόουτς να καθοδηγεί τους ηθοποιούς του, αλλά και να δημιουργεί την απαιτούμενη ένταση*».

Για την ταινία του ο Κεν Λόουτς είχε μιλήσει στην εφημερίδα *Sosialist Worker*, των συντρόφων της αδελφής οργάνωσης της Εργατικής Δημοκρατίας στην Αγγλία, S.W.P. Παραθέτουμε ένα απόσπασμα από εκείνη την συνέντευξη.

Ποιο είναι το θέμα της καινούργιας σου ταινίας;

Το «Ψωμί και τριαντάφυλλα» μιλάει για τον αγώνα μιας ομάδας μεταναστών εργατών στο Λος Αντζελες να στήσουν συνδικάτο. Ο σεναριογράφος Πωλ Λάβερυ, είχε βρεθεί για ένα χρόνο στο Λος Αντζελες στις αρχές της δεκαετίας του '90 και είχε πάρει μέρος σ' αυτόν τον αγώνα, στην καμπάνια «Δικαιοσύνη για τους Καθαριστές».

Αυτό που με τράβηξε σ' αυτή την ιστορία είναι ότι δίνει μια διαφορετική εικόνα του Χόλυγουντ και του Λος Αντζελες. Μου άρεσε η ιδέα να δείξω πως οι εργάτες αντιστέκονται στην «καρδιά του κτήνους».

Οι συγκεκριμένοι εργάτες που στην πλειοψηφία τους προέρχονται από χώρες της Λατινικής Αμερικής, δημιούργησαν μια οργάνωση διαφορετική από τα συνηθισμένα συνδικάτα. Πιο πολύ στηρίχτηκε στους δεσμούς της κοινότητας. Συσπείρωσε μετανάστες εργάτες, κάτι δύσκολο αν φανταστείς ότι δεν μιλούσαν σχεδόν καθόλου αγγλικά. Πολλοί απ' αυτούς που συμμετείχαν ήταν ιδιαίτερα ευάλωτοι, αφού ήταν «λαθραίοι». Κι όμως νίκησαν.

Πιστεύεις ότι τα πράγματα έχουν αρχίσει να αλλάζουν υπέρ της εργατικής τάξης;

Οι διαδηλώσεις στο Σηάτλ ενάντια στον Παγκόσμιο Οργανισμό Εμπορίου (ΠΟΕ) ήταν κάτι θαυμάσιο. Νομίζω ότι αυτή η έκρηξη ωρίμαζε εδώ και καιρό. Το είδαμε εδώ, όταν οι λιμενεργάτες του Λίβερπουλ που πάλευαν ενάντια στην απόλυση, είχαν την συμπαράσταση της οικολογικής ομάδας διαμαρτυρίας Reclaim the Streets. Στην αρχή πολλοί λιμενεργάτες που είχαν διαπαιδαγωγηθεί σε ένα πιο «κλασικό» συνδικαλιστικό περιβάλλον έβλεπαν με δυσπιστία αυτούς τους «περίεργους» νεαρούς που ανακατεύονταν στην απεργία τους. Ομως στο τέλος είχαν αλλάξει ριζικά τις απόψεις τους. Τέτοιου τύπου διαμαρτυρίες έχουν να κάνουν με νέους ανθρώπους, που οι περισσότεροι δεν έχουν μεγαλώσει μέσα στην βιομηχανική εργατική τάξη.

Πιστεύω ότι είναι καλό να βρίσκει κανείς νέα συνθήματα, όμως χρειάζεται να επιμένουμε σε μια σοσιαλιστική ανάλυση για την κοινωνία. Αν δεν ξέρεις πως δουλεύει το σύστημα, δεν πρόκειται ποτέ να το αλλάξεις.

Η ταινία προβάλλεται στο *ΣΙΝΕ ΣΤΟΥΝΤΙΟ* στη Λευκωσία, (τηλ 02-358662) από τις 9 Φλεβάρη.

ΣΥΖΗΤΗΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΡΓΑΤΙΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

ΛΕΥΚΩΣΙΑ

Συνεδριάζει κάθε Τετάρτη στα γραφεια της Ε.Δ η ωρα 8:00μμ ακριβώς

7/2: Τι εννοούμε με εργατική τάξη;

14/2: Ναρκωτικά: Ποιός μπορεί να δώσει τη λύση;

21/2:Το Σοσιαλιστικό Εργατικό Κόμμα στην Ελλάδα

28/2: Μποσλεβίκοι: απο την ομάδα στο κόμμα.

7/3: Η γυναικεία απελευθέρωση και η πάλη για το σοσιαλισμό

ΛΕΜΕΣΟΣ

Συνεδριάζει καθε Πεμπτη στα γραφεια της Ε.Δ. Ηπειρου9, η ωρα 8 μ.μ.

8/2: Ναρκωτικά: Ποιός μπορεί να δώσει τη λύση;

15/2: Τι εννοούμε με εργατική τάξη.

22/2:Το Σοσιαλιστικό Εργατικό Κόμμα στην Ελλάδα

1/3: Μποσλεβίκοι: απο την ομάδα στο κόμμα.

8/3: Η γυναικεία απελευθέρωση και η πάλη για το σοσιαλισμό

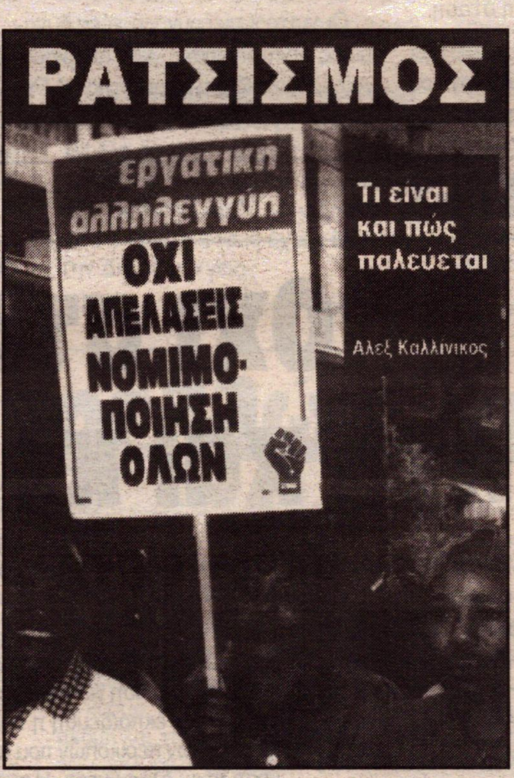

Κυκλοφορεί η δεύτερη έκδοση του βιβλίου "Ρατσισμός τι είναι και πώς παλεύεται" του Αλεξ Καλλίνικος.

Ενα βιβλίο απαραιτητο για τον καθε αγωνιστή που θέλει να δώσει την κόντρα με τον ρατσισμό. Μπορείτε να το βρείτε στο Μαρξιστικό βιβλιοπωλείο της Εργατικής Δημοκρατίας τηλ. 02-349959

Εργατικη Δημοκρατια

Μηνιαια σοσιαλιστικη εργατικη εφημεριδα
της Οργανωσης «Εργατικη Δημοκρατια»
Γραφεια: οδος Αρχιεπ. Μακαριου Γ' 92 Καιμακλι.
Τ.Κ. 27280, Λευκωσια
Τηλ. 02 - 349959 Fax. 02-349770
Υπευθυνος για το νομο: Ντινος Αγιομαμιτης

εργατικη δημοκρατια

Γραφτειτε συνδρομητες

Συνδρομη για ενα χρονο

Εσωτερικου £7 - Εξωτερικου £12

ΟΝΟΜΑ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _

ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _

Τ.Κ. 27280 ΛΕΥΚΩΣΙΑ

Η ΠΑΡΙΣΙΝΗ ΚΟΜΜΟΥΝΑ, 1871

«Κοιτάξτε την Παρισινή Κομμούνα. Αυτή ήταν η διχτατορία του προλεταριάτου»

Φρ. Ένγκελς

Στις 18 Μάρτη κλείνουν 130 χρόνια από τότε που οι εργάτες του Παρισιού έπαιρναν την εξουσία στα χέρια τους δημιουργώντας την πρώτη εργατική κυβέρνηση στην ιστορία, την Κομμούνα.

Για δυο μήνες κατάφεραν αυτό που διαρκώς μας λενε πως είναι αδύνατο και ουτοπικό. Ότι δηλαδή οι εργαζόμενοι, δεν μπορούν να διευθύνουν οι ίδιοι την κοινωνία και να ορίζουν την ζωή τους, αλλά χρειάζονται εκείνους που είναι «φτιαγμένοι» για να τους κυβερνούν.

Ο Πόλεμος

Η Κομμούνα γεννήθηκε μέσα από την κατάρρευση του καταπιεστικού καθεστώτος του Αυτοκράτορα Λουδοβίκου Βοναπάρτη μετά την ήττα του στον πόλεμο με την Γερμανία (Πρωσία).

Το 1851 ο Λουδοβίκος Βοναπάρτης εκμεταλλευόμενος τις εσωτερικές διαμάχες της αστικής τάξης, διέλυσε την βουλή και συγκέντρωσε στα χέρια του όλη την εξουσία την οποία προσπάθησε να στηρίξει με συνεχείς ληστρικούς πολέμους.

Η κρίση στο εσωτερικό της χώρας και ο φόβος για την ανερχόμενη δύναμη της Πρωσίας τον οδήγησε να κηρύξει το καλοκαίρι του 1870 τον πόλεμο στην Πρωσία. Όμως το διεφθαρμένο καθεστώς του κατέρρευσε μέσα σε λίγες βδομάδες.

Την 1η Σεπτέμβρη 1870 ο Γαλλικός στρατός παραδόθηκε και ο Αυτοκράτορας Λουδοβίκος συνελήφθη. Τα πρωσικά στρατεύματα προχώρησαν στην πολιορκία του Παρισιού που αρνιόταν να παραδοθεί.

Σαν αναπόφευκτη συνέπεια της ήττας στον πόλεμο ήταν η εξέγερση του Παρισιού στις 4 Σεπτέμβρη. Ο λαός βγήκε στους δρόμους απαιτώντας την κατάργηση της μοναρχίας και την ανακήρυξη της δημοκρατίας.

Ο πρωσικός στρατός βρισκόταν έξω από τις πύλες του Παρισιού. Η αστική τάξη που είχε απομείνει στο Παρίσι πανικόβλητη και με το φόβο της λαϊκής εξέγερσης προχώρησε στην ανακήρυξη της Γαλλικής Δημοκρατίας και στο σχηματισμό της κυβέρνησης «εθνικής άμυνας».

Η υπεράσπιση όμως του Παρισιού μπορούσε να γίνει μόνο με την ενεργό δράση ολόκληρου του λαού. 350.000 Παριζιάνοι, όσοι ήταν ικανοί να κρατούν όπλα, κατατάχθηκαν στην Εθνοφυλακή και οπλίστηκαν. Οι εργάτες αποτελούσαν την μεγάλη πλειοψηφία.

Η αντίθεση ανάμεσα στην κυβέρνηση των αστών και στους οπλισμένους εργάτες δεν άργησε να εξελιχθεί σε σύγκρουση.

Η κυβέρνηση έδειξε τον πραγματικό της εαυτό όταν στους 4 μήνες πολιορκίας του πεινασμένου Παρισιού αρνήθηκε να εφαρμόσει την δίκαιη διανομή τροφίμων. Έκοβε τα τρόφιμα στους εργάτες και την Εθνοφυλακή, διόρισε βοναπαρτικούς αστυνομικούς διευθυντές και διοικητές, έπνιγε τις δημοκρατικές εφημερίδες.

Ο κόσμος αναγκαζόταν να τρωει σκύλους, ποντικούς και τα ζώα από τον ζωολογικό κήπο ενώ το κρέας υπήρχε μόνο στο τραπέζι των πλουσίων. Ένας δημοσιογράφος έγραφε τότε: «Στα ακριβά εστιατόρια σερβίρονται ακόμα πλουσιοπάροχα γεύματα. Στις εργατογειτονιές όμως πεινασμένες γυναίκες και παιδιά κάθονται έξω στο κρύο».

Στη διάρκεια της πολιορκίας μέσα στο χειμώνα 1000 άτομα πέθαιναν κάθε βδομάδα από πνευμονία.

Οι εργάτες άρχισαν να οργανώνουν επιτροπές επαγρύπνησης στα διαμερίσματα του Παρισιού, ενώ στις επαρχίες (Λυών, Μασσαλία) συγκροτούσαν Κομμούνες.

Η Επανάσταση

Η κυβέρνηση προσπάθησε να συγκρατήσει την εξέγερση που έβραζε ενώ παράλληλα διαπραγματευόταν την συνθηκολόγηση με τον Βίσμαρκ.

Έτσι στις 28 Γενάρη 1871 και μετά από 4 μήνες πολιορκίας ο Θιέρσος, ο πολιτικός εγκέφαλος της κυβέρνησης «εθνικής άμυνας», υπόγραψε τους ταπεινωτικούς όρους της παράδοσης. Η οχυρωματική γραμμή έξω από το Παρίσι αφοπλίστηκε και ο ταχτικός στρατός παράδωσε τα όπλα του.

Η Εθνοφυλακή όμως κράτησε τα όπλα και έκλεισε μόνο ανακωχή με τους νικητές.

Η κυβέρνηση του Θιέρσου και οι πλούσιοι κατέφυγαν στις αριστοκρατικές Βερσαλλίες. Η κυβέρνηση ζήτησε όλα τα χρέη που είχαν παγιοποιηθεί στον πόλεμο να πληρωθούν σε 48 ώρες, την πληρωμή των καθυστερημένων ενοικίων στους ιδιοκτήτες και σταμάτησε την πληρωμή της Εθνοφυλακής.

Στις 18 Μάρτη 1871 ο Θιέρσος έστειλε τα τάγματα στις εργατογειτονιές για ν' αφοπλίσει την Εθνοφυλακή. Η κήρυξη του εμφύλιου ενάντια στους εργάτες είχε αρχίσει.

Δεκάδες χιλιάδες εργάτες και εργάτριες ξεχύνονται στους δρόμους και αφοπλίζουν το στρατό ενώ πολλοί φαντάροι περνούν με το μέρος της επανάστασης.

Την εξουσία ανέλαβε η Κεντρική Επιτροπή της Εθνοφυλακής με την εξής διακήρυξη:

"Οι προλετάριοι του Παρισιού, μέσα από τις αποτυχίες και προδοσίες των κυρίαρχων τάξεων, κατάλαβαν ότι έφτασε η ώρα, ότι είναι επιτακτικό τους καθήκον και απόλυτο δικαίωμα τους να πάρουν στα χέρια τους την κυβερνητική εξουσία".

Μια πολιορκημένη πόλη ζούσε σε ατμόσφαιρα πανηγυριού. Η δημιουργική πρωτοβουλία των προλεταρίων του Παρισιού, ήταν το κύριο χαρακτηριστικό της Κομμούνας.

Τι έκανε η Κομμούνα

Η Κομμούνα ανακηρύχτηκε επίσημα στις 28 Μάρτη 1871 μετά από γενικές εκλογές. Σχηματίστηκε από τους δημοτικούς σύμβουλους που εκλέχτηκαν από τα 20 διαμερίσματα του Παρισιού που στην πλειοψηφία τους ήταν εργάτες ή αναγνωρισμένοι εκπρόσωποι της εργατικής τάξης και ήταν άμεσα ανακλητοί.

Σε αντίθεση με την αστική δημοκρατία όπου η "λαϊκή κυριαρχία" για τους απλούς εργαζόμενους εξαντλείται στα δέκα λεπτά που χρειάζονται για να ψηφίσουν κάθε λίγα χρόνια, η Κομμούνα ήταν μια κυβέρνηση της εργατικής τάξης. Δεν ήταν ένα κοινοβουλευτικό σώμα αλλά "ένα εργαζόμενο σώμα, εκτελεστικό και νομοθετικό ταυτόχρονα". Αμέσως μετά την εκλογή της προχώρησε σε μια σειρά από πολιτικά, οικονομικά και κοινωνικά μέτρα.

Διέλυσε τον τακτικό στρατό και διέταξε τον γενικό εξοπλισμό όλου του λαού και την δημιουργία της Εθνοφυλακής με σύντομη θητεία. Τα μέλη της, οι ένοπλοι εργάτες στην πλειοψηφία, είχαν το δικαίωμα να εκλέγουν τους αξιωματικούς οι οποίοι ήταν ανακλητοί.

Η αστυνομία απογυμνώθηκε απ' όλες τις πολιτικές της ιδιότητες και μετατράπηκε σε υπεύθυνο όργανο της Κομμούνας που μπορούσε ν' ανακληθεί οποτεδήποτε.

Όλα τα αποχτημένα δικαιώματα και οι επιχορηγήσεις για έξοδα παραστάσεως στους αξιωματούχους του κράτους καταργήθηκαν και τα μέλη της Κομμούνας και όλοι οι δημόσιοι υπάλληλοι αμείβονταν με εργατικό μισθό.

Η Επιτροπή Εργασίας έδωσε στους εργάτες όλες τις επιχειρήσεις των αστών που είτε είχαν εγκαταλείψει το Παρίσι είτε είχαν κλείσει τα εργοστάσια τους. Κατάργησε την νυχτερινή εργασία των αρτεργατών.

Η Κομμούνα ψήφισε τον χωρισμό της εκκλησίας από το κράτος και εθνικοποίησε την εκκλησιαστική γη. Θεσμοθέτησε την δωρεάν παιδεία, κατάργησε όλα τα θρησκευτικά δόγματα και προσευχές στα σχολεία και την ανάμειξη της εκκλησίας στην παιδεία.

Χάρισε όλα τα καθυστερημένα ενοίκια για κατοικίες και διέταξε το κλείσιμο των ενεχυροδανειστηρίων και την επιστροφή των ενέχυρων στους ιδιοκτήτες τους.

Έκαψε δημόσια την λαιμητόμο και κατεδάφισε το μνημείο των πολέμων του Βοναπάρτη στην Πλατειά Βάντομ, "γιατί αποτελούσε σύμβολο εθνικισμού και μίσους ανάμεσα στους λαούς". Με διάταγμα επικύρωσε την εκλογή ξένων υπηκόων στην Κομμούνα και δείχνοντας έμπρακτα τον διεθνισμό της διόρισε σαν Επίτροπο Εργασίας ένα ξένο εργάτη, ένα γερμανό.

Οι γυναίκες της Κομμούνας, με επικεφαλής τη δασκάλα επαναστάτρια Λουίζ Μισέλ, συγκρότησαν ένοπλη γυναικεία ταξιαρχία, 10.000 μελών. Οι εργάτριες του Παρισιού γνώριζαν ότι παλεύοντας για την Κομμούνα πάλευαν και για την δικιά τους απελευθέρωση.

"Δεν γίνονται πια διαρρήξεις, σταμάτησαν ολότελα οι κλοπές, δεν ακούμε για πτώματα που θέλουν αναγνώριση στο νεκροτομείο. Φαίνεται σαν η αστυνομία να τράβηξε μαζί της στις Βερσαλλίες τους φίλους της" έλεγε ένας κομμουνάριος.

Για 70 μέρες η Παρισινή Κομμούνα αποτέλεσε πηγή έμπνευσης για όλους τους εργάτες. Χιλιάδες εργάτες σ' ένδειξη αλληλεγγύης διαδήλωναν από την Γερμανία μέχρι την Ν. Υόρκη και το Λονδίνο.

Ακόμα και οι εχθρικοί παρατηρητές συγκλονίστηκαν από την Κομμούνα ενώ οι συντηρητικοί εξαγριώθηκαν. "Ο παλιός κόσμος - έγραψε ο Μαρξ - έβγαζε αφρούς λύσσας μπροστά στην Κόκκινη Σημαία, το σύμβολο της δημοκρατίας της εργασίας, που ανέμιζε στο δημαρχείο".

Η Κομμούνα Ζει

Το Παρίσι ήταν αποκλεισμένο από εχθρικό στρατό, και η αστική τάξη όλων των χωρών ενωμένη στάθηκε στο πλευρό της αντεπανάστασης στη Γαλλία.

Ο Θιέρσος συγκέντρωσε στρατό σφαγιαστών με την βοήθεια του "εχθρού" Βίσμαρκ ο οποίος απελευθέρωσε 400.000 γάλλους αιχμαλώτους για να βοηθήσουν τον Θιέρσο. Η επίθεση ενάντια στο Παρίσι άρχισε στις 2 Απρίλη 1871 με συστηματικό βομβαρδισμό. Οι Κομμουνάριοι υπεράσπισαν με πάθος την εργατική τους εξουσία μέχρι που έπεσε και το τελευταίο οδόφραγμα στις 27 Μάη 1871.

Τότε τα στρατεύματα των αστών επιδόθηκαν σε μια άγρια και πρωτοφανή σφαγή. Πάνω από 30.000 Κομμουνάριοι σφάχτηκαν και χιλιάδες άλλοι φυλακίστηκαν και εξορίστηκαν.

Όμως ο Μαρξ είχε δίκιο όταν έγραφε πως "Το Παρίσι των εργατών με την Κομμούνα του θα γιορτάζεται πάντα σαν δοξασμένος προάγγελος μιας νέας κοινωνίας".

Η Κομμούνα δεν ήταν η νέα εκείνη κοινωνία. Είχε αδυναμίες κι έκανε λάθη. Ξεπήδησε μέσα από την πολύμηνη πείνα και πολιορκία. Η εργατική τάξη του Παρισιού δεν είχε ούτε την αριθμητική δύναμη ούτε την πολιτική εμπειρία και την οργάνωση για να φτάσει την σύγκρουση μέχρι το τέλος. Δεν είχε τον χρόνο να κάνει τίποτα περισσότερο από το να "προαγγείλει" τον δρόμο μιας κυβέρνησης του λαού από τον ίδιο τον λαό. Ήταν "η ανοικτή τελικά πολιτική μορφή με την οποία μπορούσε να συντελεσθεί η οικονομική απελευθέρωση της εργασίας".

Το 1917 οι εργάτες της Ρωσίας έδειξαν ότι είχαν καταλάβει καλά το μήνυμα της Κομμούνας: συσπειρωμένοι στους Μπολσεβίκους πήραν στα χέρια τους την εξουσία.

Φαίδωνας Βασιλειάδης

εργατικη δημοκρατια

Η Γαλλία μετά τη Νικαια

Πανεργατικός συναγερμός

Το Ισραήλ μετά τις εκλογές

Το κράτος του χασάπη Σαρόν

Ο Αριέλ Σαρόν ο υποψήφιος του ακροδεξιού κόμματος Λικούντ ήταν ο νικητής των εκλογών που έγιναν στο Ισραήλ στις 6 Φλεβάρη. Κέρδισε τις εκλογές με ποσοστό 62% ενώ ο απερχόμενος πρωθυπουργός Εχούντ Μπαράκ υποψήφιος του Εργατικού Κόμματος πήρε 37%.

Η λέξη «ειρήνη» έγινε, στην προεκλογική περίοδο, το αγαπημένο σλόγκαν του κόμματος Λικούντ. Στα τηλεοπτικά σποτάκια του το «σαλόμ» (ειρήνη) εναλλασσόταν «έξυπνα» με το «Σαρόν». Δεν υπάρχει όμως η παραμικρή αμφιβολία για το τι ακριβώς εννοούσε ο αρχηγός του Λικούντ: η «ειρήνη» του είναι συνώνυμη με την κλιμάκωση της βίας, του μίσους και του θανάτου.

Ο Σαρόν υποσχέθηκε να σταματήσει την Ιντιφάντα, την Παλαιστινιακή εξέγερση, χωρίς καμιά απολύτως υποχώρηση, αμέσως και με κάθε μέσο! Και δηλώνει «έτοιμος» αν χρειαστεί να ισοπεδώσει τα σπίτια των Παλαιστινίων, την μια σειρά μετά την άλλη, μέχρι να υποκύψουν.

Βουτηγμένος στο αίμα

Η πρόκληση, η βία και η εξόντωση ήταν πάντοτε τα αγαπημένα «εργαλεία» της πολιτικής του Σαρόν. Το 1953 ήταν επικεφαλής μιας επιδρομής του ισραηλινού στρατού στο στρατόπεδο προσφύγων Ελ-Μπαρέιγκ στη Λωρίδα της Γάζας. Ο απολογισμός 50 δολοφονημένοι Παλαιστίνιοι. Αργότερα την ίδια χρονιά η μονάδα του Σαρόν κατέστρεψε το χωριό Κιμπίγια στη Δυτ. Όχθη. Ανατίναξαν τα σπίτια μαζί με τους κατοίκους, δολοφονώντας 69 ανθρώπους.

Το 1982, όταν ήταν υπουργός Αμυνας, ο ισραηλινός στρατός εισέβαλε στον Λίβανο και ύστερα κάτω από την καθοδήγησή του «επέβλεψε» την εν ψυχρώ σφαγή 2.000 Παλαιστινίων στα στρατόπεδα προσφύγων της Σάμπρα και της Σατίλα από τις φιλοισραϊλινές παραστρατιωτικές μονάδες του Λιβάνου. Η διεθνής κατακραυγή για το φρικιαστικό έγκλημα τον ανάγκασε να παραιτηθεί. Και η επιχείρηση, φυσικά δεν έφερε την ειρήνη: αντίθετα τράβηξε το Ισραήλ σε έναν μακρόσυρτο ανταρτοπόλεμο στον Λίβανο, που κράτησε 18 ολόκληρα χρόνια.

Ο Σαρόν, από οποιαδήποτε θέση και εάν βρέθηκε, υποστήριξε φανατικά την καταπάτηση των παλαιστινιακών εδαφών από τους Ισραηλινούς «έποικους» -από ακροδεξιούς, φανατικούς που παραβιάζοντας όλες τις διεθνείς συμφωνίες, χτίζουν εβραϊκούς οικισμούς μέσα στα παλαιστινιακά εδάφη, οικισμούς που έχουν σαν μοναδική αποστολή να τρομοκρατούν και να διώχνουν τους Αραβες από την περιοχή.

Ο Σαρόν κατηγόρησε τον Μπαράκ για «υπερβολικές υποχωρήσεις» απέναντι στους Παλαιστινίους και οι προεκλογικές του αφίσες επέμεναν ότι δεν πρόκειται να παραχωρήσει ούτε μια σπιθαμή από την «ιστορική κληρονομιά» του Ισραήλ — από το «Ναό του Ορους» στην Ιερουσαλήμ μέχρι τη Νεκρά Θάλασσα. Και δηλώνει ότι δεν πρόκειται να κάνει καμιά διαπραγμάτευση με τον Γιασέρ Αραφάτ και την Παλαιστινιακή Αρχή εάν δεν σταματήσουν πρώτα οι Παλαιστίνιοι «την βία».

Ομως ο Σαρόν ήταν αυτός που προβοκάρισε τον περασμένο Σεπτέμβρη την οργή των Παλαιστινίων με τη προκλητική του επίσκεψη, με τη συνοδεία χιλίων πάνοπλων φρουρών, στο ιερό μουσουλμανικό Τέμενος Χαράμ αλ Σαρίφ στον αραβικό τομέα της Ιερουσαλήμ. Η πρόκληση αυτή στάθηκε η αφορμή για το ξέσπασμα της νέας Ιντιφάντα. Τώρα το Λικούντ δηλώνει ότι θα εξασφαλίσει την ειρήνη πολλαπλασιάζοντας αυτές τις ενέργειες!

Η νέα Ιντιφάντα

Και ο Μπαράκ, ο υποψήφιος του Εργατικού Κόμματος, μιλούσε στην προεκλογική του εκστρατεία για «ειρήνη». Και σε αντίθεση με τον αντίπαλό του ο Μπαράκ εμφανιζόταν, στα λόγια, σαν υπέρμαχος του διαλόγου, της συνεννόησης και των υποχωρήσεων. Στην πράξη, όμως, η πολιτική του ελάχιστα διάφερε από αυτά τα οποία ανοιχτά προτείνει ο Σαρόν. Ο Μπαράκ επιτάχυνε την δημιουργία νέων εποίκων. Αρνείται πεισματικά το δικαίωμα σε 3,5 εκατομμύρια -Παλαιστίνιους πρόσφυγες να επιστρέψουν στη γη που τους κλάπηκε από το 1948. Στη διάρκεια της θητείας του, η βάρβαρη καταστολή σε βάρος των Παλαιστινίων εντάθηκε.

Μια μέρα μετά την επίσκεψη του Σαρόν στο Χαράμ αλ Σαρίφ χιλιάδες Παλαιστίνιοι συγκεντρώθηκαν, στο ιερό τέμενος για να διαμαρτυρηθούν για την πρόκληση. Οι ισραηλινές δυνάμεις απάντησαν πυροβολώντας εν' ψυχρώ ενάντια στους διαδηλωτές. Πέντε Παλαιστίνιοι έπεσαν νεκροί, οι τραυματίες ξεπέρασαν τους 200!

Από τότε μέχρι σήμερα πάνω από 300 Παλαιστίνιοι έχουν σκοτωθεί από τις σφαίρες των αστυνομικών και τις βόμβες του ισραηλινού στρατού. Ο Μπαράκ δεν δίστασε να διατάξει τις δυνάμεις του να αντιμετωπίσουν με πολυβόλα και ελικόπτερα(!) δεκαπεντάχρονους διαδηλωτές εξοπλισμένους με πέτρες και σφεντόνες. Οι δημοσιογράφοι και οι διεθνείς παρατηρητές που έχουν επισκεφθεί την Παλαιστίνη μιλούσαν για απαγορευμένες σφαίρες ντουμντουμ, για εν ψυχρώ δολοφονίες μικρών παιδιών, για βασανιστήρια αμάχων, για επιθέσεις ακόμα και σε ασθενοφόρα και νοσοκομεία. Τα νοσοκομεία έχουν γεμίσει από τραυματίες -παιδιά ακρωτηριασμένα, νέοι με διαλυμένα κρανία, γυναίκες με βγαλμένα μάτια από τις υποτιθέμενες «πλαστικές» σφαίρες. Ο ισραηλινός στρατός έχει εντολές να πυροβολεί και να σκοτώνει -οι μισοί από τους νεκρούς Παλαιστίνιους έχουν πυροβοληθεί στο κεφάλι.

Και την ίδια ώρα που ο Μπαράκ συναντιόταν με τον Αραφάτ οι ισραηλινές αρχές σφράγιζαν τις παλαιστινιακές περιοχές, στραγγαλίζοντας κάθε ζωή στα αυτόνομα εδάφη. Η ανεργία, ανάμεσα στους Παλαιστίνιους, έχει ανέβει, μέσα στους τέσσερις μήνες της Ινιφάντα, από το 11% στο 35%. Ο αριθμός των οικογενειών που ζουν κάτω από το όριο φτώχειας έχει σχεδόν διπλασιαστεί. Ο Μπαράκ μιλούσε για ειρήνη αλλά η κυβέρνησή του είχε κυριολεκτικά κηρύξει τον πόλεμο στους Παλαιστινίους.

Ο Γιασέρ Αραφάτ έκανε ότι περνούσε από το χέρι του για να βοηθήσει να επανεκλεγεί ο Μπάρακ. Οι Παλαιστίνιοι, όμως, δεν «τσιμπάνε» στις ψεύτικες υποσχέσεις, ούτε στη λογική του «μικρότερου κακού».

Ο Σαρόν υπόσχεται να τσακίσει τη νέα Ιντιφάντα. Οι Παλαιστίνιοι, όμως, δεν δείχνουν καμιά διάθεση να υποχωρήσουν. Το 1993 η Ιντιφάντα που είχε ξεσπάσει 6 χρόνια πριν ανάγκασε το Ισραήλ και τους «υψηλούς» του προστάτες — τη Δύση και κύρια τις ΗΠΑ — να αναγνωρίσουν ότι δεν θα μπορούσαν να νικήσουν τους Παλαιστίνιους με τη βία και να καθίσουν στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων. Σήμερα οι Παλαιστίνιοι είναι πολύ πιο αποφασισμένοι. Και αυτή τη φορά θα είναι πολύ πιο δύσκολο να τους πείσουν να σταματήσουν με ψεύτικες παραχωρήσεις.

Μετά την τεράστια διαδήλωση των 100.000 εργατών στην Νίκαια στις αρχές του Δεκέμβρη, εκατοντάδες χιλιάδες εργαζόμενοι από τα τέλη του περασμένου Γενάρη κατέβηκαν στους δρόμους με απανωτές κινητοποιήσεις σε ολόκληρη τη Γαλλία.

Στις 25 Γενάρη πάνω από 300,000 εργαζόμενοι σε όλη τη χώρα κατέβηκαν στην γενική απεργία που κάλεσαν οι συνδικαλιστικές συνομοσπονδίες, ενάντια στη μετωπική επίθεση των εργοδοτών στα ασφαλιστικά δικαιώματα των εργαζόμενων. Κινητοποιήθηκαν ειδικά οι εργαζόμενοι στον ιδιωτικό τομέα που τα τελευταία 15 χρόνια δεν συμμετείχαν σε κινητοποιήσεις λόγω της ανεργίας και της ανασφάλειας.

Στις 30 Γενάρη ακολούθησε η απεργία 150,00 εργαζομένων στα σχολεία, τα νοσοκομεία και τους δήμους για αυξήσεις και το 35ωρο και στις αρχές του Φλεβάρη κατέβηκαν σε απεργία οι σιδηροδρομικοί, οι αστικές συγκοινωνίες, οι εργαζόμενοι στις αερογραμμές και στις τηλεπικοινωνίες.

Οι απεργίες ήρθαν σε μια στιγμή που το πολιτικό και κοινωνικό θερμόμετρο στη Γαλλία ανεβαίνει σε σημείο που η εφημερίδα των επιχειρηματιών, η Les Echos, ανησυχεί λέγοντας ότι «οι εργοδότες παίζουν ένα επικίνδυνο παιχνίδι».

Οι εργαζόμενοι στην Γαλλία έχουν ένα από τα καλύτερα συνταξιοδοτικά συστήματα στην Ευρώπη και οι εργοδότες θέλουν να καταργήσουν το όριο των 60 ετών για πλήρη σύνταξη στους εργαζόμενους του ιδιωτικού τομέα. Αυτή η κίνηση είναι κομμάτι μιας συνολικότερης επίθεσης στο κράτος πρόνοιας, που οι εργοδότες την έχουν βαφτίσει «κοινωνική επαναθεμελίωση».

Πριν πέντε χρόνια, τον Δεκέμβρη του '95 η επίθεση των εργοδοτών στα ασφαλιστικά δικαιώματα των εργαζόμενων, προκάλεσε μια τρομερή εργατική έκρηξη που σμπαράλιασε τη δεξιά κυβέρνηση. Πάνω σε αυτό το κύμα των αγώνων, η αριστερά πήρε την πλειοψηφία στις εκλογές του '97 και σχημάτισε κυβέρνηση, όπου συμμετέχουν το Σοσιαλιστικό Κόμμα, το Κομμουνιστικό Κόμμα και οι Πράσινοι. Αυτή η κυβέρνηση υποτάσσεται στο νεοφιλελεύθερο πρόγραμμα των καπιταλιστών. Αλλά οι εργατικοί αγώνες έχουν χαλάσει επανειλημμένα τα σχέδιά τους. Για παράδειγμα, αυτοί οι αγώνες κέρδισαν το 35ωρο έστω και αν η κυβέρνηση τελικά το «νέρωσε» για να ικανοποιήσει τα αφεντικά. Οι απεργίες των εκπαιδευτικών και των εργαζόμενων στο δημόσιο έχουν υποχρεώσει δυο υπουργούς να παραιτηθούν.

Η κυβέρνηση ανησυχεί — το Σοσιαλιστικό Κόμμα αναγκάστηκε επίσημα να καταγγείλει «την αδιαλλαξία των εργοδοτών».

Αυτή η μάχη γίνεται την στιγμή που οι αγώνες γενικεύονται. Σε όλη τη χώρα έχουν ξεσπάσει αμέτρητες "τοπικές" μάχες για το ωράρια και τους μισθούς. Στη Ρουέν -μια πόλη στα βόρεια — οι εργαζόμενοι στις συγκοινωνίες απεργούν για πέντε βδομάδες.

Το κλίμα της αντικαπιταλιστικής διάθεσης αρχίζει να απλώνεται και στους εργαζόμενους στα φαστ-φουντ που πολλοί θεωρούν ότι είναι αδύνατον να οργανωθούν. Οι εργαζόμενοι σε ένα κατάστημα των McDONALDS στο Παρίσι έκαναν απεργία και κατάληψη μέσα στις γιορτές των Χριστουγέννων. Κέρδισαν αυξήσεις, για τους εργαζόμενους σε όλα τα καταστήματα της εταιρείας. Τώρα οι εργαζόμενοι σε τέσσερα καταστήματα της Pizza Hut έχουν κατέβει σε απεργία.

Στις 15 και 16 Φλεβάρη προγραμματίζεται μια μεγάλη κινητοποίηση ενάντια στην παγκοσμιοποίηση στο Μονπελιέ. Εκεί εκδικάζεται η έφεση του αριστερού αγροτικού ηγέτη Ζοζέ Μποβέ που είχε καταδικαστεί για την συμμετοχή του σε μια επίθεση στα McDONALDS στην πόλη Μιγιό πριν ενάμιση χρόνο. Η πρώτη δίκη του Μποβέ έγινε πέρσι το καλοκαίρι στο Μιγιό, και μετατράπηκε σε μια τεράστια αντικαπιταλιστική γιορτή με πάνω από 70.000 διαδηλωτές.

Τα στοιχήματα είναι υψηλά. Οι κινητοποιήσεις και οι συγκρούσεις των επόμενων βδομάδων ίσως καθορίσουν την κατεύθυνση που θα πάρουν οι πολιτικές εξελίξεις στην Γαλλία.